

320 *in myn ...*

FIOUER ROTTEN IEN IN FALLE

OF

LIEAFDE SIKET LIST.

TOANEELSTIK IN THRYE BIDRIUEN

TROCH

J. HEPKEMA.

Oarde Printinge.

HEARRENEAN.

N. A. HINGST.

1876.

47
5
5

146

147
H
45

147. 72. 45

Fiouer Rotten in ien Falle

OF

LIEAFDE SIKET LIST.

TOANEELSTIK IN THRYE BIDRIUEN

TROCH

J. HEPKEMA.

Oarde Printinge.

HEARRENFAN.

N. A. HINGST.

1876.

PERSONEN.

DOAVE SIOUKE, in âld boer.

SIMKJEN, sin wif.

MARYKE, hiar dochter.

WILLEM, de feint.

KEE, de faem.

STAMSMA, studint.

OEBELE, in boeresoan, fryer fen Maryke.

It toaneel is in fûrhok of middenhûs; riuchts is in binnen-, lofts in butendoar, dy nei de skûrre liedt. — De tsjûsery is sa fulle dwaenlik foar hânden, tominsten in brokade en waitobbe. In siou âlde klean en deronder fen de boer, dy heel âlderwetsk en freamd binne, lidze o f hingje in ien fen 'e hoeken fen 't toaneel. Ek steane en in pear amers.

Hji
't Is
arbeid
en da
comm
verny.
by 't
't lif
bisitte
den bi
En
wrotte
foarûts

EARSTE BIDRIUW.

It toaneel is in fûrhok of middenhûs.

EARSTE TOANEEL.

WILLEM *allinne.* (*Hy is oan 't tsjûsjen.*)

Hjir stean ik nou wer in 'e brokken om to klauen. 't Is moarnsier en jûns let, ienkear arbeidsje, altid arbeidsje. Ja, it boerelibben mei in *fry* libben *hiette* en dat is 't ek as min mei in lange pîp in 'e holle it commando fiere kin: in *wierheid* is 't oars in *slaverny*. It jongere geslacht moat allegearre klûtsjende by 't waltsje lâns om de foetten sahwet onder 't lif to hâlden. Hwent de *genade* fen de greate lân-bisitters is út 'e wei, sint de boeren hearen warden binne.

En den bin ik yet mar boerefeint! 't Is altid wrotte, skreppe en skurre sonder ein. En hwet foarûtsichten ha 'k?

Ik bin in dominy's soan en mîn âlden ha my hjir to plak brocht — sa 't de wrâld mient, om 't ik lieafhabbery foar 't boerkjen hie — mar, och! dat wier 't net. Liu, dy 't net sa rom in 'e wrâld ha, binne follentîds segene mei de measte bern. Sa gîng 't mîn âlden ek. Studearje, op studsje, dat koeden hia net ûtsionge, en boppedat hie 't sîn ûtfallen ek; hwent hofolle mispunten scoeden de thrye hegeskoallen fen ûs lân jiers wol net ûtleverje? Dêrom en ek omdat Pa begriep, dat in onbestudearre dominy's soan, in in dorp of stêd krekt safolle in tel is as in rottige apel by in grientewîf, hat pa my hjir to plak brocht. — Sîn birekkening dêrby wier disse: » *Willem moat mar by Sioukeboerwenje, dy hat mar ien dochter, en der is wol modder oan 'e kloet. Ho licht kin 't net ris ta in engagement komme mei Willem en Maryke. Sa dageliks om- ende by-enoar, jonge! dat kin sa ongemirken gau 'ris safolle tagenegenheid forwekke, dat it lieafde wirt, sadat se op 't lêst net mear buten enoar kinne.*»

En ik mocht nou wol lye, dat pa sîn birekkening mar neikaem. Mar, och! ho giet it tjsinwirdich in 'e wrâld: » De minskesinnen binne sa *ongelik*» seit min, mar ik klei er faken oer, dat se sa mei elkoar *oerienkomme*. Hwent it famke, wer 't ik mîn sinnen op set ha, der binne sa folle sol-

licitanten om, en deronder mei sokke kreftige pom-pieren, dat mines egentlik nul en fen gjin wearde binne. It ienichste, hwet ik foar to bringen ha, is *sûn forstân*; mar mîn beide swierste partyen, dy ha *jild* en dy ha *greatheid*! En hwet is den sûn forstân?

Hy siongt.

wîse: *Wat is een man al zonder vrouw.*

'k Romje op gjin greatheid, jild of stân,
Dy m' oeral 't heechste set;
Ik romje allinne op sûn forstân;
Mar och! dat telt min net.

Al is min dom, lik as in kou!
Wês' dêroer net in noed,
As m' ek in tontsje goud bisit,
Den komt de rekken goed.

Al is m' in swind'ler ek in 't great,
Och friÿnen, dat is neat,
Kom foar as man fen heger steat,
Den wirdst' dochs achte en eard.

Hy set de brokade wei.

Ha ik it hjir net riucht nei 't sin,
Leau fry, der bin wol mear,

Dy ek hiar lêst en sorgen ha,
Al bin se great mînhear.

*De beide lêste rigels fen elts
couplet kin min twaris sionge.*

OARDE TOANEEL.

WILLEM, STAMSMA.

STAMSMA, *hiel losjes klaid, mei 't
modejaske sa mar oer 't
wît of read ingelsk himd
en in tyroler hoed op, komt
troch de efterdoar.*

My thinkt Willem, datstou wer oan 'e swierste
sile lûkste. Hwet siongste fen lêst en sorgen in 'e
wrâld. Doch as wy, knip op 'e neil en sioch mid-
den in 't fortriet jimmer de sinne fen 't gelok op-
kommen. Us leuze dy is:

(siongende.)

Lit mar waye, waye, waye!
Lêst en sorgen út 'e wei!
Lit se farre, farre, farre,
Fry en froalik giet er mei!

WILLEM.

Jim kinn' prate, prate, prate,
 Krekt as ha jim gjin fortriet,
 En dat 's larie, larie, larie,
 Elts hat sorgen bûten miet.

STAMSMA.

Mar sids ris Willem, bin jim' folk er jûn ek op
 ôf rekke nei Jochems? Of sit de âld rot wer mei
 de holle in 'e jildkiste en mei de skjirre in 'e âld
 Russen to tîsen?

WILLEM.

Né man! Hia binne al in tîds op stap rekke. As
 de âlde nei dy Jochem Oebeles scil, den is er to
 hâlden noch to kearen. Jou moatte thinke, it binne
 liu fen ien gelove: »*hâld fêst sa folle as 't kin,*»
 dat is hiar leare.

STAMSMA.

Ja, wolste Jan domen wol leaue, dat dy beide
 âlde jildwolven hiar berntjes bêst 'ris onder elkoar
 forkwanselje kinne, en dat Maryke, dat loddrich
 fanke, yet ris mei dy sûch fen in Oebele to béd
 giet. Jonge, it jild is troch alle tîden en in alle
 dingen in kreftich middel wêst. It sangkje seit net
 forgees:

Wat wordt het vurigst aangebeên? Het geld.

Wat stelt men boven recht en reên? Het geld.

Wat is in 't ondermaansche rijk

En God en duivel te gelijk?

Het geld, het geld, het geld.

Wat wordt er in den man geacht? Het geld.

Wat geeft hem aanzien, eer en macht? Het geld.

Een grijsaard vindt het schoonste wijf,

Hij wordt bemind met ziel en lijf,

Om 't geld, enz.

Hoe lenigt men een bittere smart? Met geld.

Hoe stort men liefde in menig hart? Met geld.

Ja, 't hart ons 't minste toegedaan,

Kan men in laaie vlam doen slaan —

Met geld, enz.

En ik scoe sorg ha, dat ik Maryke ik yet ris sa
gean scoe. Troch oanstean en oanfiterjen fen d'âlde
kin hia bêst ris troch 't jild forbline wirde en in hou-
welik oangean tsjin hiar sin, dat har al hiar lib-
ben rout. Hwent de âlde, dit witte wy, alhowol
er by tûsenen en tûsenen bisit, wol er doch jim-
mer mar mear ha, en — de *rikste fryer* for it famke
is volgens sîn birekkening ek de *bêste man*. Dy gier-

gert! Ik leau hy scoe foar in cint stjearre wolle, as er wiste dat er foar in healtsje wer libben wirde koe.

WILLEM.

Mar Stamsma! scoe 't ek net ris wierheid wirde kinne, hwet it sankje seit:

Daar schraapt zoo menig dwaze vrek veel schatten by
elkaâr;

Hij gunt geen arme bloed een cent, maar gaârt en
stapelt maar.

Maar pa die sterft, en zoon krijgt pas die schatten
in zijn macht,

Of in het schandelijkst genot wordt alles doorgebracht!

Ach! keerde nu die pa eens weêr,

Dan zong hij zuchtend op mijn eer:

O mein lieber Augustyn! Hoe kon 'k zoo blind toch zijn!

Geld is weg, Goed is weg!

O mein lieber Augustyn! alles is weg!

STAMSMA.

Is dat in stek onder wetter troch, dy my jilde moat, of moatte doave Siouke en ik dy pille togearre swolgje?

WILLEM.

As master oan hûnderd bern freget: hwa fen jim-

me hat my jister foar in esel útskeld, den is dy jinge, dy it »ikke net, master'' útsprekt trochstrings de skildige; en scoe 't ek hjir sa net wêse?

STAMSMA.

Den thinkste wrîchtig, dat ik er yet wol ris mei Maryke op ôfgean koe? Jonge, jonge, mocht dat ris wier wirde! Ja, den leau ik ek al, as *ik* ienkear oer de stumpert sîn jildkiste it commando fiere scoe, dat er nei langte fen tîd wol sionge koe:

O mein lieber Augustyn!
Hoe kon 'k zoo blind toch zijn! } *bis.*
 enz.

Mar sioch! ik scoe wol oppasse, dat ik fleurich it ein krige, en dy den libbet dy den sorget. Wy binne hjir net in 'e wrâld komd om to suchtsjen en to kliemen, yet folle minder om it gouden keal to oanbidden en it jild ta in ôfgod to meitsjen.

WILLEM.

Mar ek net om it in skandelik geniet troch to bringen, lik as dat mei folle fen jimme liu it gefal is.

STAMSMA.

Nou, mar hwet scoe den yet it bêste wêse, jins

nocht der tîge fen nimme, of sitte to suchtsjen en
to kliemen, as er ien heale cint by dy tûsenen en
tûsenen fen gûnen wei moat? Né ik sids:

Wise: *De wereld is in rep en roer.*

Al wer it stomme kâlde jild,
De winsken fen it minskdom stilt,
Der is 't net út to hâlden. (*bis.*)
Hwa 't jild as ôfgod eare jowt,
En al sîn kreft op rikdom bout,
Is net foar wîs to hâlden. (*bis.*)

WILLEM.

As 't jild allinne tsjinje moat,
Ta rou en sinnelik genot,
Wer giet it den ek hinne. (*bis.*)
Den reitsje er folle oan 'e dik,
En wirde op 't slimst in dier allik.
Hjit dat den »side spinne»? (*bis.*)

Togearre.

It jild kin al in bulte dwaen,
It kin riu nocht en wille jaen,
Mar ek in bulte pine. (*bis.*)
Dy jimmer in to klauen wit,
En him fen 't jild regearje lit,
Dy seil gjin wille fine. (*bis.*)

En och, der bin sa 'n bulte liu,
 Dy jimmer in hiar deisk bidriuw,
 Mar swietsjes lûke wolle. (*bis.*)
 Net riucht en rûn, mar fin en draid
 Wirdt mannichien fen har bikaid,
 Wilst hia hiar busen folle. (*bis.*)

Dy sîn kaptael to bruken wit
 Sa 't folgens riucht en plicht biheart,
 Dy kin in skraebhans leare, (*bis.*)
 Ho net troch fine lûkjes dwaen,
 Mar troch elts lik en riucht to jaen,
 Min achting wint en eare. (*bis.*)

WILLEM.

Mar nou moat ik ris by de hînsers sjen. As jy
 ris oanstekke wolle, dêr leit tabak. (*Hy giet.*)

THRÊDE TOANEEL.

STAMSMA, *allinne.*

Hwet kin 't al freamd net? 'k Ha nou in wike
 of hwet thûs wêst mei de vacansje, en dei oan dei
 boartsje ik hjir om in âld giergert hinne, dy 'k foar
 min eagen net sjen mei. Min moat de dêvel mar
 ta friûn hâlde, opdat er yen gjin quea docht. —

Dêrom spilje ik den ek jimmer oan mar: tuike! tuike! en lit de hûch nei de wîn hingje. Mar alles is bûter oan 'e galge smard. De âlde Nabob hat sa 't liket, de flok oer my ûtspritsen.

Memke kin 'k oars yet al by 't hert krye; dy wol de hichte wol in, en as it oan har laei, scoe 'k Maryke er hiel wol ôfswikke; hwent it fanke sels, och! dêr ha 'k to mûk al safolle gekheid mei hawn, dat ik dy hiar tinken wol riede kin. Sa 'n jeugdige festing in to nimmen, der bihoeft min wrachtich net iens studint for to wêsen. — Dat ik memke (ja, sa neam ik har by wilen al) en rêd foar eagen draei en jimmer fen greate dingen praet, omdat hia it lok fen hiar dochter siket in *hegerang* en *stân*, — dat ik memke fen greate dingen praet, dy nea komme scille, och! dat bigripe jimme, as ik sids, dat mîn lieafde for 't jild egentlik wol sa sterk is, as mîn lieafde for 't bern. Nou scille jimme fen my sidze, dat ik net dyjinge bin, dy 't ik likje. 't Is treastlik, dat er mear mei my binne. Likjen en wêsen meitsje in 'e wrâld faek greate contrasten. Hark mar:

Wise: *Ik ben een Geldersch boertje.*

Der is sa mannich boerke,

Dy jimmer kliuwt om heech; (*bis.*)

Mar sjoch! in 't jildkantoarke,
 Der binn' de laedtsjes leech.
Sa'n hearich boerke mei nou in bulte likje,
By greate liuwe sîn heil en treaste sîkje, —
 Wei, mei dy hege steat!
 O fy! in boer, sa great, (*bis.*)
 Dat kin gjin touwen hâlde,
 O né, dat liket neat!

Sa mannich falske preker,
 Wol 't minskdom better ha: (*bis.*)
 De holle alheel op side,
 De eagen omtrint ta.
Sa'n fromme preker mei nou al deugdsum skine,
By domme liuwe sîn heil en treaste fine, —
 Och! sjoch dy man ris nei,
 Ho 't hy by 'n droef geklei (*bis.*)
 De kat faek knîpt in 't donker,
 »Genade" ropt by dei.

Sa mannich boeredochter,
 O fy! hwet hege steat! (*bis.*)
 Horloges al op side,
 En alles wit ho great!
Sa'n boereberntsje, dy 't nou in jiffer liket,
Lieafst búten hús hiar heil en treaste siket,

Dy is as faem al neat:
 As frou dos glêd forkeard, (*bis.*)
 En komt s'iens hûs to hâlden,
 De man dy rekket bleat.

Der is sa mannich feintsje
 Fol lieafde, sa 't er seit, (*bis.*)
 Foar har dy in sîn earmen
 Sa swiet to slomjen leit.

*Sa'n lieafde mei nou sterk en kreftich skine:
 Licht scil men moarn him sa by 'n oaren fine, —*

Dat iwich lieafdefiûr
 Is faek sa kort fen diûr; (*bis.*)
 It fliucht as reek foar 't wîntsje
 En sjoch! dit bliuwt er oer.

Hy lit de lege hânden sjen.

Sa mannich heechleard master,
 Dy hat in bult lawaei, (*bis.*)
 Hy slacht mei hân en foeten,
 En rint mei 'n hele draei.

*Sa 'n greatske quast mei nou in kening skine;
 Jild noch forstân scil men ea by him fine.*

Sa 'n heechgelearde Piet,
 Ta hjir oan ta faek wît (*bis.*) (*gesticulatie.*)
 Kryt, ho 't er Rotschild liket,
 Gjin oartsen op kredît.

Der is sa mannich famke,
 Sa loddrich en sa blier! (*bis.*)
 Mei d' iene hân oan 't widske,
 En d' oare faek in 't hier.

*Sa'n loddrich famke mei nou al lokkich likje,
 By pop en widske hiar heil en treaste sikje, —*

Hiar frye fammesteat,
 Dy hia sa gau forgeat, (*bis.*)
 Dy spilet hiar foar eagen,
 En, o! sids den mar neat.

Der is sa mannich hûske,
 Hwêr frede en freugde blinkt! (*bis.*)
 Mar hwer 't ek, sjoch, dat 's wêsen!
 Riu hel en dêvel klinkt.

*Sa'n deftich hûske mei nou in Eden skine,
 O, faek en folle scil min in hel der fine; —*

Leau fry, dat al hwet skint,
 Us each hjir faek forblint. (*bis.*)
 En hwer 't min »wêsen» siket,
 Dat min der »likjen» fint.

En hwerom scoe ik den ek net hwet likje meye
 sonder it to wêsen? Neat wêse en neat likje, dat
 is allegearre neat!

Studint, studearje in de medicinen — in deftige

namme — jonge, dat klinkt yet al hwet; tsjep en moaderich in 't habit — jonge, dat blinkt yet al hwet; goed en leidich prate en skriuwe en 100 % minskekennis mear as min trochgeans by de boer forwachtsje kin — jonge, dat seit yet al hwet; mar mei dat in al, stiet it kwik fen min jild- en credit-thermometer en aerdig eintsje onder 't nulpunt en sit my de kweal hjir (*hy klaut mei beide hânden in 'e lege broeksbusen om.*) En dy kwael kin allinne to boppe komd wirde troch in rik houlik.

Foarûtsichten ha 'k net. Sint de boeren folgens in biskikking fen 't greate lânsbistiur, allike knappe dokters ha moatte as de hearen in 'e stêd, sint dy tid ha 'k gjin liocht sioen om ea to promoveeren en ha 'k de boel sa in 't hûnderd jage, dat ik er gjin gat in sjoch.

Faker as ienkear ha 'k klear stien as skipsdokter nei Amerika oer to stekken, en der min lok to probearjen, en safier scoe 't ek binnen kort komd wêse, wier 't net dat ik âld Siouke sin dochter in 't each krige en efkes in 'e keart loerd hie. ik mei dat bern wol net sa bisterbaerlike graech lye; mar sjoch! in wif en 't jild, dat hia mei bringt, binne lokkich net onôfskiedelik forbân mei elkoar — as min yens nocht hat fen 't wif, kin min mei

't jild stiltsjes nei d' oare wâl stekke, en dat kin,
ja, dat scil barre; — as ik mar earst mîn scepter to
swayen hie oer dy âlde Russen, Tirken en Oosten-
rikers, dy hjir in legio biskule sitte. En dêrom:

Lit mar waye, waye, waye,
Lêst en sorgen út 'e wei!
Lit se farre, farre, farre,
Lêst en sorgen, foart er mei!

Lit my draye, draye, draye,
Och, den scil ik grif en fêst,
Kening kraye, kraye, kraye,
Hjir oer 't âlde Russenêst.

Memke flaye, flaye, flaye,
Den scil dy my 't jawird jaen,
't Famke aye, aye, aye,
Och, den is er neat to dwaen.

*Vrolijk maar op de baan;
Vrouwtelief, het zal wel gaan.
Schip vreugde in 't leven,
Zoo lang het lampje schijnt enz.*

FIERDE TOANEEL.

STAMSMA, KÉ EN WILLEM.

KÉ, *en fôart dernei* WILLEM *komme elts fen in kant it toaneel op. KÉ mei in nappe mei ierdappels. STAMSMA falt op har oan en ayt har de wangen. KÉ scil him ôfwarre, mar dêrmei stoue er in mannich ierdappels it toaneel oer.*

STAMSMA.

Wel Ké, hwet bin 'k bly, dat ik dy sjoch. Dou hast sokke mollige wankjes siker wier, en hwet in lieaf tûterke. 't Is wrachtich to goed, dat it gjin mear rinte docht. Ik moast de întresten er mar fen lûke. *(Hy wol har in patsje jaen, hia wart him of, de ierdappels falle en Willem komt rimpen op har ta.)*

WILLEM.

Hou! hou! hou! hwet nou?

KÉ, *bynei tagelik (brimstich.)*

Dat hat yet neat gjin haest, Stamsma! jou scille der in Hollân sa folle întresten wol litsen ha fen dy

„*lieve lysjes,*” dat jy, tocht my, ús hjir wol mei frede litte koeden. O, man!

WILLEM.

Nou Stamsma, hwet sids jy, is dat gjin mannetael?

STAM SMA.

Ei, ju! de frouliu prate mar hwet. As min se heart binne hia allegearre allike bang en fy. As min se mar efkes (*hy rint wer op har ta*) foar 't mûltsje komt, is 't krekt as hia dea moatte. En dochs binn' se in 't hert er allegearre allike hiet op. Dou meist er ek hiel wol 'ris oer, KÉ, dat se dy 'ris trolje en in 'e maling nimme. Min siongt net forgees:

Ja famkes jimm' ha hjir in himmel op ierd,
It is krekt as jimm' paed troch de rosen hjir giet,
Mar pas fiftsien jier,
Of lieafde sa wier,

Dy jowt jimme al wille en nocht en plesier.

KÉ.

Ja, mar min siongt ek:

Mar brûk den dy lieafde in deugd en forstân.
Stean op jimme eare en bliuw in jimm' stân.

Ja siker 't is wier,
Dy lieafde sa ier,

Ontnimt mannich famke hiar wille en tier.

STAMSMA, (*rint wer op har ta en seit flayerich.*)

Dou bist oars net lilk op my, wol Ké?

KÉ.

Lilk? hwa scoe op jou lilk wirde kinne, sa 'n ingel fen in jonge. — As jy de ierdappels mei opsikje wolle, dy 't jy sa pas oer de grûn bruid ha mei jou gekheid, en ûs den in hântsje helpe to jassen, den scil de kwestie út 'e wei wêse.

STAMSMA, (*forheard.*)

Ik jasse? In studint ierdappeljasse? Nou net freamder! Dat drayen, sa in 'e rûnte (*hy pakt in ierdappel en makket de beweging fen it skile n*) aloan en alwei kin ik lang net oan mîn swakke hersens útstean. (*Willem en Ké ha pleats nomd, elts op in amer en begjinne to skilen. Stamsma sjocht it toaneel rûnd.*)

STAMSMA.

Mar hwet foar freamd gûd ha jimme dêr hingjen? Is dat de âlde Nabob sîn rok en kamisool? Jonge, lit my dat 'ris efkes om mîn ribbekas pasje. Mîn wit net hwer 't goed foar is. (*Stamsma tjocht it pakje klean oan, wilst Willem en Ké laitsjende der nei loere.*)

KÉ.

Nou seil je wrachtich wol in moaye keardel wirde,
Stamsma.

STAMSMA.

Ja, nou scoe 'k net forgees by dy oanklopje. Scoe
't wol Ké?

KÉ.

Dat hie sîn útfallen yet.

STAMSMA.

Scoeden de echte giergerts allegearre sokke greate
flappen op 'e búsen ha? (*Hy tilt de flappen fen e
jasbúsen op en stelt him kort derop in folle postuur.*)

WILLEM.

Nou mankearret er wrachtich mei gauens neat mear
oan, as de ríksdealders, Stamsma. As jou dy nou ek
hieden, den wieren jou âld Siouke in hear en fear.

STAMSMA.

Ja, man! de ríksdealders; der sit him de foef.
Och, hearejé (*hy skoddet him fen nocht.*) Mocht it
'ris riucht oars om wêse en it Sioukeboer wêsen der
oan mankearje, den raeide ik er út, sa hird as ik fleane

koe, (*Hy fliucht hird nei de doar*) en den koe 'n jimme
mei gauens mar sionge:

En Stamsma die is er verdwenen,
En hij komt nooit weêrom, enz.

WILLEM.

Dat wier foarût wol to sjen, hwent ik wol leaue,
dat jou jimmer »*aep hwet heste moaye jongen!*» spîlje,
allinne om it safier to kryen.

STAMSMA.

Och, Willem! der binn' sa folle dingen, dy min
foarût sjen kin. It girdin fen 'e takomst kin min in
folle gefallen wol sa efkes oplichte of der bytroch
loere. Hark ris:

Foart, mannen! út 'e wei, der komt mînhear Effekt
oanjeyen

Mei in beugelsjeas. Wel hwet fliucht dat er oer!

De petten ôf, en wol in bûging meitsje

Foar dy monarch, dy sitting hat in 't hege lânsbistiur.

It is in hearskip, nei 't min seit, dat hjir oer tûsenen
gebiedt,

Eelts, dy hwet jild to missen hat, (hy jowt in heech
percent!)

Dy bringt it him. Hwerom? Wel om 't it nearne
wisser stiet

As by sa 'n great mînhear, hwaens rîkdom, macht
en ear

Heel Frîslân is bikend. —

En dochs mîn Friûnen! ja, dit kin ik troch it
girdin der takomst sjen!

Leau fry, dat min in korten fen dat hearskip
sionge kin:

KOAR.

Wîse: *Marlborough.*

*Mijnheer die gaat er naar Londen,
En hij komt nooit weerom, enz.*

Foart, mannen! út 'e wei, der komt in jeugdig pear
oanstappen,

» *Twee harten gloënde aaneen gesmeed.*» Dy ien de selde
winsken ha.

Hia ha elkoar sa lieaf, de ien' kin gjin ûre bûten
d'oare mear,

't Is roas en lelie op hiar paed, en buter oan 'e
boayem ta. —

En dochs, mîn Friûnen! ja, dit kin ik troch 't
girdin der takomst sjen,

Leau, dat dat pear nei in wike hwet mar sionge kin:

KOAR.

*Die liefde ging er ras henen.
En zij komt nooit wêrom, enz.*

In âlde bêste rike Omke lei op stjearren.
Tal fen neven en fen niften fleach of en oan,
Krekt as de flinters dogge, om in moaye hunichblom;
Hia beaën om betterskip. Net ien- mar tsienkear
op in dei,
Foar Omke, dy 't in moaye tromp mei Russen hie
En kort dêrnei oan 't testamintsjen wier.

- Mar och! dit kin min dûdlik troch 't girdin der
takomst sjen,

As Omke er ûtknîpt, dat min mei de erfgena-
men sionge kin:

KOAR.

*En Oompie, die ging er ras henen,
En hij komt nooit wêrom, enz.*

Sjoch, dy bliere lieave famkes, yet sa fleurich en sa bly,
't Is mar wille, tier en freugde op hiar goud'ne
libbenswei.

As de fûgels in 'e beammen, ja, sa froalik en sa fry,
Boartsje se om de blomkes hinne, dy op 't paed der
lieafde stean;

bak en de koffy en thé ha 't minskdom alhiel in 'e onderwâl holpen. Hwer fint min nou dy kreftige keardels fen alear, lik as se útteikene en biskreawn binne? 't Is skielk safier, dat min Adams neiteam mei de kears trochliochtsje kin.

WILLEM.

Nou, den scil er wol freamde gesichten foar 't liocht komme. Stom noch ta, Ké! den moast ik dy de lampe al 'ris foar 't hert hâlde, om ris wîs to wirden, hwet er al sa in din lieafdefondamint om tagiet.

KÉ.

Ik ken wol oare herten, dy stou lieaver bistudearreste.

STAMSMA.

Dou kinst er wol op oan, Willem! dat as min de minsken tsjinwirdich ris foar 't liocht hâlde koe, lik as in drip wetter foar in forgreatglês, dat min greate magen fine scoe mei en bitsje der in en litse magen, dy 't alhiel oerladen binne; — greate herten, dy 't in wierheid lits binne — longen opfôld mei stof en roet en mannich lever sa great as in bornamer fen 't folle jeneverdrinken.

Mar hwet tinkt jimme wol scoe er yet allermeast in ûs gea fûn wirde?

KÉ.

Arbeidersfrouliu, dy jimmer teutsje en rabje fen in oar, en hiar egen hûshâlding forslofje en formsmoargkje litte.

WILLEM.

Né — liu, dy de greaten streakje en flaye en hiar minderen flokke en bidraye.

STAMMSMA.

Ek net, scil ik it jimme sidze greatheid.

Wise: *Bluflied.*

Berntjes yet gjin fouer jier,

Kinne roake,

Kinne smoake,

As in man fen fjirtich jier.

Och, dy greatheid komt sa ier!

Folle boeren, leau my fry,

Ride en jeye,

Dei oan deye,

Merken, pretten, foaroan by!

Och, hwer bliuwt sa 'n boerkery?

Famkes, yet gjin fiiftsien jier!
 Feinten krye,
 Donsje en frye,
 Jimmer útgean foar plesier!
 Thûs de hânden faek in 't hier.

Sjoch dy boeredochters gean;
 Och, ho swierich
 Glêd en tierich,
 Goud, juweel en sîdne klean,
 Wel hwet komt 't er by to stean!

Der bin in bulte liuwe, dy
 Jimmer skrieme,
 Suchtsje en klieme,
 Preekje as wie 'n se dominy!
 'k Leau der 's fine greatheid by.

Foarsten op hiar hege troan,
 Och, dy wolle,
 Faek en folle,
 Fiuchtsje yet om greater kroan;
 't Komt mar op de folken oan.

Sjoch dy Franske en Prûske steat,
 Hwet in minsken
 Tsjin hiar winsken

Wirde nei it slachfjild lead,
't Moast in oorloch wêse in 't great!

Koar nei elts couplet.

Great! great! allegearr' great!
Hwet scoe de ierde,
Oars ek biede?

Great! graet! alles $\left. \begin{array}{l} \text{wol} \\ \text{moat} \end{array} \right\}$ great.

Sonder great, is 't libben neat.

Min heart hwa oan 'e doar.

Allegear wirde thige kel.

WILLEM EN KÉ, *springe oerein. Tsjin Stamsma.*

Us folk, hear! — Kremis nochta! Meitsje dat je
út 'e wei komme!

STAMSMA, *sikjende.*

Hwer scil 'k hinne?....

*Hy krúpt efter de waitobbe
ef efter it skerm, dat by
't fiúr stiet.*

Sa kin 't!

FIFTE TOANEEL.

DE FOARIGEN, OEBELE, *sleau en oerlangsum in sîn praet, slûf in sîn hâldingen.*

OEBELE, *in 'e doar.*

Ik ha der foar ek al wêsen, mar der fornim ik gjin minske.

KÉ.

O jé, den stiet de foardoar jette los. Der mei 'k wol gau op ta; oars koeden hia ûs boer sîn lieave rîksdaelders ek wol ris helje en den wier er gjin rie ta. (*Hia giet.*)

SECHSTE TOANEEL.

STAMSMA, WILLEM, OEBELE.

WILLEM.

't Scoe jou skea wirde kinne. — Nou gean mar sitten. (*Hij wist nei de waitobbe en Oebele nimt derop pleats.*)

OEBELE.

Ei, dat wit ik net; ik scoe net witte ho?

WILLEM.

Hwet wonder! Nou mar ik wol safolle to better. Hwent dat jou er skielik mei Maryke op ôfgeane, dat is ommers sa wis as de bank.

OEBELE.

Praet my net fen Maryke; der scil dy Stamsma doch wol mei ôfgean. Dy is hjir ommers hast al-tîden om 'e doarren to strûnen, nei 't de liuwe sidze.

WILLEM.

Nei 't de liuwe sidze! leauwe jou den, hwet de liuwe sidze?

OEBELE.

Wis en wrammels leau ik dat.

WILLEM.

Nou, den sids ik, dat jou net felle wîs binne. Rinne jou den yet sa 'n faem efter 't gat, dy 't jou ta in boantsjelap makket? Ik woe lieaver, as ik sa 'n feint wier as jou! Jou kinne ommers to keur en to kar gean, as jy in 'e fraemdte wolle. As dy boeresoannen, alheel in goud bislein, der op sa 'n dik, fet en moai

optûgd hînsen oanjejen komme en derby de kinst forsteane, om hwet lawaer to slaen, den nimme hia de frouliu al ridlik gau in, al binne 't oars ek mar Jangatten. Dy Golenga ek der fen Baerd, dy ken gjin tsien telle as er op 'e stoel sit en op 't hînsen liket it wol in Jonker of Baron dy Salomons wisheit bisit. Dêrom net, 't is om 'e dîvel allegearre gjin goud, hwet er blinkt, mei dy freamde snûshoannen. Thûs ha hia faken it spil bidoarn en in fatsoenlike faem siocht se lieaver gean as kommen. Mar ik wol mar sidze as *sokken* al himmelheech optild wirde, hwer moatte se *jou* den wol net sette?

OEBELE.

Der haste gelik oan, Willem; mar as Maryke better mient to kinnen, mei dy keale Studint, dy 't er in 'e boppelânnen — och, ho hiet it ek?.....

WILLEM.

In Amsterdam, mien jy?

OEBELE.

Ja, dêrre. As Maryke, wo 'k mar sidze, mei sa 'n sûplap better mient to kinnen, as mei my, den moat hia it witte. As ûs heit ris weirekkt en mîn beide broers, dy forline maye troud binne, gjin bern krye,

en foar my komme wei te reitsjen, wol 'k nou mar
'r is foronderstelle, den hoof ik net mei forkearde
hânden to stean, den kin ik se hjir allegearre
wol belikje.

*(Stamsma stekt by wilen de
holle op en makket freamde
grimmatsen efter Oebele s'n
rêch.)*

WILLEM.

Nou just, dêrom woe 'k ha scoen' je gjin moaye
praetsjes meitsje en altid prate fen setsjes en pret-
sjes om op 'e throan to bliuen, tsjin sa 'n faem,
dy 't in alle gefal net folle mei jou op hat, as se
ek mei Stamsma oanhâldt, lik as je sidze.

Hj siongt:

Wise: *De wereld is in rep en roer.*

As min de famkes paeit en docht,
En altid praet fen pret en nocht,

Den lit se jin net sjitte. *(bis.)*

Mar bin dy set- en pretten oer,
En ha se oars hwet in 'e loer,

Den wol 's 'n 't fen yen witte! *(bis.)*

OEBELE.

Kortlîn do stie yet alles bêst,
 Do ha 'k mei har to riden wêst
 Hwa wit wer earne hinne! (*bis.*)
 En nou mei oaren om to slean,
 Min moast har stomp de bons' mar jaen,
 En lit se stiltsjes rinne. (*bis.*)

TOGEARRE.

Sa giet it hjir in disse wrâld;
 Dy preekje wol om sîn bihâld,
 Dy moast mei 't wintsje waye; (*bis.*)
 Mar dy 't de boppetoan earst hat,
 Dy stelt sîn mindren licht de wet,
 En kin mar kening kraye! (*bis.*)

OEBELE.

Ja, mar ik scil de'ris mei hiar heit oer prate. As dy ris wis wirdt, wol 'k nou mar sidze, dat Stamsma sîn folk de holle hast net boppe wetter hâlde kinne, en dat it mei harren is, lîk as mei in hele bulte lû: in greate steat en 't g.. bleat, en dat Stamsma in gemiene soepenjan is, wol 'k nou mar sidze, wolste den wol leaue, Willem, dat er sîn poaten hjir den net wer binnen doar hoeft to setten en dat *ik* den wol wer in 'e *hichte*.

STAMSMA, (*fliucht rimpen oerein, skûrt
Oebele mei geweld efteroer
sadat er hals oer kop in 'e
waitobbe tommelt.*)

STAMSMA.

Né, dou divel in 'e lichte nei din flaue smeulske
praetjes. Lilke aep aste biste, ik seil dy nou ris
fortelle wer 't 'sokke hege liu as dou to lanne
komme.

(*Oebele bált tige mál; Stam-
sma makket him foar alles
út hwet gemien is; Willem
skoddet fen laeitsjen. It gir-
dín falt.*)

OARDE BEDRIUW.

Moarntîd.

EARSTE TOANEEL.

MARIJKE, *allinne.**(Hia is oan 't droechskûr-
jen of trochheljen.)**Hia siongt:*WÏSE: *In it litse dorp Ter-Kaple.*

Ha de stille lânbewenners,

Ek yet sorgen en fortriet?

Frede wennet in 'e fjilden,

Heart min siongen wîd en sîd. (*bis.*)

Friûnen! ja, sa heart min siongen,

Mar sa is 't in wierheit net.

Fint m' ien roaske in dit libben,

Dat gjin skerpe doarnen hat? (*bis.*)

't Lieafdesintsje kaem to skinen

Op mîn gouden libbenswei,

Om my streake in tal fen fryers,

'k Teach se in mîn onskild nei. (*bis.*)

Mar nou kom ik 't onderfinen,
 Ho 't de jeugd fordwaele kin,
 Op it smelle paed fen 't libben,
 Is se in bitsje wif fen sin. (*bis.*)

Ik bin in ienichst dochter; 'k ha rike âlden en bin yet jong; reden genôch, om in ûs dagen troch in tal fen fryers oanbidden to warden. In lokkige takomst stoe foar my iepen. Mar ik hie better op mîn stik stean moatten. Dwase earsucht en sucht nei idel geniet ha my forblin en op 'e dwaelwei brocht. Ik moast mîn eare net to grabbel smiten ha, om ta in spilbal to tsjinjen fen har, dy hjir om my hinne streakje en flaye. Mar, och! ho giet it, as min yette jong is, en foaral as de âlden yen sa graech gau great sjogge? Mei fiftsjien jier gîng ik al keamerop en pas achtsjien — of mîn âlden wolle de saken al delidze en my in 't houliksboatsje sette, om sels yet hwet rêstige dagen to sliten. Nou wennet hjir in ûs gea in rike boeresoan, dy my troch ûs heit bynei tawong wirdt. Us heit wol mar abslût ha, dat it earstdeis trouen wirde scil mei ûs en hy mient al, dat der gjin mis op is. Us mem, dy is er ek sterk foar dat ik in it houliksboatje stap, mar dy bepleitet de saek fen Stamsma, de soan fen in great-hând'ler, dy altîd allike aerdich, innimmend en forkommend is,

en dy hjir dei oan dei om'e doarren floddert. Us heit mei sa'n »keale greatheit," nei 't er seit, sa'n *freamde poehak*" foar sîn eagen net sjen, en mem, dy jouselt jimmer »fanke, *hwet scilste dôchs begjinne mei sa'n weiten hin as dy Oebele: dy altid mei forkearde hânden stiet. Lit dy fen my riede en nim de jongehear Stamsma; den kinste yet ris ta eare en oansjen komme.*" En ik sels, as ik sels mîn hert útsprekke mocht, den mar lit ik swye. Deroan falt dôchs in 'e fierste fierte net to tinken. Om my likwols twinge to litten ta in houlik en dat net alhiel mei 't sin? Heit en mem kinne yet lang wachtsje, ear 't ik dêrta oergean.

OADE TOANEEL.

MARYKE, WILLEM.

(Willem komt troch de efterdoar en scil in tsjûs in 'e doek dwaen of eat oars.)

WILLEM.

Ear 't stou wer ta oergieste?

MARYKE.

Manliu moatte alles net witte. Folle manliu witte

fierst to folle, der fen dinne safolle lêst in mannich hûshâlding. As Kobus hjir nêst net wiste, dat sîn wif great mei de feint wier, den hied er der ek gjin lêst fen.

WILLEM.

Sa kin 'k ek wol. Astou net wiste, dat Stamsma yet oare »teedere liefdesbetrekkingen» in Hollân hat, den hast dou der ek gjin lêst fen. En dôchs wolste se graech witte.

MARYKE.

Greach witte? Wist dou se den?

WILLEM.

Ja, ik wit se Mary en nimmen oars.

MARYKE.

Mei ik se ek witte?

WILLEM.

Ei ja, hwa better as dou? Mar kin jimme âlde ûs hjir ik oer 't mat komme?

MARYKE.

Dat scoe 'k net tinke, hwent hy sit mei alle îver en flit in 'e âld pompiere om to skûrren. De hiele tafel leit fol, en dou witst wol, den komt er net fen 't plak. Ik bin siker al hast nysgierrich.

WILLEM.

Der hast it al. 't Is de moeite ek wol wirdich om nysgierrich to warden. Jonge, ik ha fen 'e moarn sa 'n moaye fïnst dien!

Dou moast witte, dat wy hjir jisterjûn in rear spektakel hawn ha, wïlst dou nei de bûrren en jimme folk nei Jochem Oebeles wieren. Hat Ké der neat fen sein?

MARYKE.

Né, hat Stamsma wer oan 'e gong wêst?

WILLEM.

Ja, ek al. Dou moast witte, hy hie jimme heit sïn âld pakje klean oantein, en wïlst er dêrïn allerhande freamde grimmatsen makke, komt Oebele onforwacht oan 'e foardoar. Fêst om ris

MARYKE.

Dou hoefst my sa skean net oan to sjen, man!

WILLEM.

Nou, Stamsma, dat kinste bigripe, mienende, dat it jimme heit wier, makke as de dûvel, dat er út 'e foetten kaem en krûpte biskûl efter 't fiurskerm by de waitobbe, werop Oebele kort dernei kaem to sitten. Disse joech wer lik as altïd kreftich

ôf fen Stamsma en sîn famîlje, en dertroch hat er ongemaklik de poat koalje moatten. Stamsma keilde him hals oer kop in 'e waitobbe; kletstrochwiet, en alhiel pûr hat er op 't lêst stap nei hûs set.

MARYKE.

Nou, nou, dat wier wrîchtich ek erger nôch! As heit dat wîs wirdt, krye wy wer in hopen spil. 't Is ek altîd brîk mei Stamsma.

WILLEM.

Ja, mar nou hat er him sels ek likk to fiter hâwn. Hy hat mei al dat skreppen en avancearjen sîn brievetas der efter de waitobbe forspile, en dy ha ik fen 'e moarn fûn. Dou scoest net leaue kinne, hwet sa 'n ding al net forklappe kin. Sîn hiele libbensskiednis der in 'e freamdte stiet er in offâlde en beskreaun

Willem hat onderwiles de brievetas to forskîn helle.

MARYKE, (*hia wol de brievetas krye.*)

Wel stom! lit my gau ris sjen!

WILLEM.

Hou, hou hwet! doch efkes tîd. Nysgierrich, dy

frouliu! der is de ein fen wei. Der is »verboden vrucht» by, famke!

MARIJKE.

»Verboden vrucht»? Min scoe sidze, hwa 't al net fen »verboden vrucht» praet! As wy hwet sjen wolle is 't altid »verboden vrucht»!

WILLEM.

Ja, dat ha jimme oan Eva-memke to tankjen, hwent der ha jimme allegearre in foech aerdsje fen oerhâlden. Mar *dit* allinne meiste sjen. Tonei scil ik er dy wol mear fen sidze. (*Hij hat in brief to forskîn helle.*) Lit ik him mar efkes forlêse, den kinste 'ris hearre, ho kreftich de lieafde is, dy 't me sims in 'e greate wrâld en by de hege liuwe fint.

Aangebene Ludmilda!

Welhaast, mijne schoone, zal de gelukkige dag weder aanbreken, dat ik U van oog tot oog, van mond tot mond, van borst tot borst zal ontmoeten. Och! mocht ik eens met u werken en rusten, onder één dak, één doek, één dek. Goddelijke Ludmilda! mocht ik in het roosje veranderen, dat gij aan uwe Hemelsche lippen drukt. »Ach, mein armer Herz!» Goddelijk

Duitsch!" gij kunt mijn gevoel niet uitdrukken, maar
ontvang de verzekering mijner onbegrensde liefde

Uwe, U eeuwig minnende
JONATHAN CERBERUS STAMSMa.

MARIJKE, (*forwûndere.*)

Is dat in brief fen Stamsma? Ho is 't mogelijk!!!

WILLEM.

Ja Maryke, en dat is yet neat by 't jinge ik nou
forswye moat. Leau fry, de wrâld is fol contraria's.
De meast ûtienrinnende egenskippen en hodanich-
heden binne net selden in ien en deselde persoan for-
ienige. Min sjocht de wrâld fen buten. Hark ris:

In kening to *likjen*, In bid'ler to *wêsen*.
Gjin iten op tafel, En 't goud foar de glêsen.
En hoed op 'e holle, En gjin cint in 'e bûs.
Fen inkomsten sprekke, En skild by de rûs.
Great foardwaen, heech sprekke, En dom as in sûch.
It lichem in tsjerke, De siel in 'e krûch.
Medailles as krîchslu, En bang foar it fiûr.
Net lêse noch skriuwe, En lid fen 't Bistiûr.
De reissek op 't skouder, Der neat mei to dwaen.
Lieafdiedichheid prîsgje, En *sels* nea hwet jaen.
Sîn minderen flokke, Sîn mearderen flaye.

Swetse oer opruchtens, En jimmer bidraye.
 Glêd om 'e troanje, En fen binnen net plûs.
 Rûch om 'e mule, En sa keal as in lûs.
 Rom fen gewisse, En nau op 'e cint.
 Skrieme om de earmoed, De tomme op 'e splint.
 Fîn in 't »geloove,» En grou faek in 't dwaen.
 Great in 't biloven, En lîts in it jaen.
 Helden in 't fryen, En slûgerts in 't wirk.
 Ite as protters, En skreppe as in liurk.
 Preekje oer forliochting, Sels dwaele in 't tsiuster,
 Us it paed wîse, En sels it paed biuster.
 Earm as 't swaeltsje, As 't ljipkje dochs draye.
 Bang as de skiepkjes, As 't hoantsje dochs kraye.
 In hûsfol rîksdaelders, Gjîn greintsje forstân.
 Sa dom as in esel, En primus fen 't lân.
 Bang foar de dîvel, En flokke as in heiden.
 Al slop in 'e nearring, En kreftich in 't meiden.
 Ingels by oaren, En dîvels in hûs.
 For ofskaffer spîlje, En faken in rûs.
 Sa binne der folle, Hjir ek in ûs gea.
 Leau fry it is wierheit, Dus nim it net kwea.

Hwet seiste, binne dat gjin greate contrasten?
 En werom scoe Stamsma, mei al sîn îwige lieafde, den
 ek dy brief net skreauwn ha, oan yet in oare »aller-
 lieafste.» Dou hoefst er sels net iens oan to twifeljen.

MARYKE.

As dat wier is, en min sokke minnebrieven heart,
den docht it my neat ny, dat min sa faken in
dy stêdske kranten lêst:

Echtscheiding, scheidung tusschen tafel en bed,
niet te leenen en te borgen aan mijne huis-
vrouw, enz.

WILLEM, (*laeitsjende.*)

Dat 's ek yet in moaye contraria!
Dou kinst er ek wol grif op oan, Mary, dat dy
stêdske jongelingen en jongedochters de zenuwen
hwet al to útwendig ha. Hia binne hwet al to
folle: *sentimenteel.*

MARYKE.

Al to folle by sindelike Neel, seiste? Hwa is dat?

WILLEM.

Ei ju! *Sentimenteel.* Dat 's in Fransk wird; dat
bithsiut »overgevoelig.”

MARYKE.

Nou, hwet docht min ek mei sokke freamde wir-
den in ûs tael.

WILLEM.

Ja, hwet docht min er mei! Dy to brûken dat stiet deftich en geleard. Kom ris in dy saneamde »hoogere en beschaafde kringen» wer 't libbet fen *bonjours* en *malheurs*, fen *adieu's* en *santé's*; hwer 't de jongelingen en jongedochters mei folle deftichheid sprekke fen *amusements* en *engagements*, fen *conversations* en *invitations*, fen *conveniëren* en *distingueeren*, fen *soirées* en *negligées*, hwer 't folle buge as knipmessen en stappe as marionnetten (*dat bin fen dy houten mantsjes mei kramtrieden in 'e lisen*), mar wer 't se ek wol ris blaffe fen hunger.

O, wat vindt ik die saus van middag delicious! Gaat uwé straks mede promineeren? Heb ik de eer Madama van Oye te salueeren?

Dat binne folsinnen út de moderne wrâld, dy 't mei in hiele echo útkraeid wirde. En hwet moat min fen sa'n neiteam sidze — ja, ek in Frîslan nimt dy sucht ta slaefske neifolging dei oan dei ta, — dy 't sîn memmetael, dy 't al by de twa tûsend jier âld is alhiel forjit en him skammet Fries to wêsen! Né, wy sionge:

Hwa 't Frîske bloed troch d' ieren fiucht,
Fen freamde smetten fry:

Hy siongt mei ûs bliuw »riucht en sliucht,"
 En flok de slaverny!
 O, Friesen! min it Fríske lân,
 En hâld ûs tael in ear,
 Dy tael foar 't folk sa 'n hechte bân,
 Dy bân sa sterk alear. (*bis.*)

MARYKE.

Stamsma hat oars doch sîn fríske kom-ôf yet net
 forgetten, tinkt my. Hy is altîd allike friûndlik,
 gemiensum en forkommend. En den sa 'n brief to
 skriuwen, towile er my ek tûsend eden swarre wol
 fen lieafde en trou! Siker Willem, dat kin 'k hast
 net leaue.

WILLEM.

Wolste yet fjirder mei him însile, nei al hwet
 ik dy sa foar en nei fen him sein ha en wer 't ik
 yet wit hwet byfoegje koe, dat is dîn saek. Wit:

»Dy 't bêste frye en donsje kin
 Foldocht as man faek tige min."'

Ik sids dy, dat Stamsma dy ienkear djip onge-
 lokkich meitsje scil, aste him dîn jawird jowste.
 Sjoch út egen eagen, en lit dy net troch de skîn
 forbline. Dat ried ik dy as trou friûnd.

MARYKE.

Ik stel din rie op prîs, Willem; dat ha 'k altîd dien. Ek is it dy fêst net forgotten, hwet ik dy ienkear sein ha, do wy oer 't marke dreauen om de kykes to melken. Gjin Oebele ef Stamsma seil my lokkich meitsje, dat wit ik.

WILLEM.

Werom er den yet langer mei oan to hâlden? Ik wit wol, dat din âlden hjir de haedrol spîlje, mar min kin dochs yins egen lok net opofferje, al linne om de âlden to wille to wêsen.

MARYKE.

Ik woe, dat ik fen beiden ontslein wier, sonder de hûslike frede to forbrekken.

WILLEM.

Der is sîker wol moegelikheid op.

MARYKE.

Lit den ris hearre?

WILLEM.

Dat kin ik dy sa net sidze. Ik tsjinje der earst oer nei to tinken.

MARYKE.

Ja, mar jonge, dou witste net hwet er jisterjûn by Jochems forspritsen is. As ik it wol ha, hat ûs heit de saek mei Oebele en sîn âlden al klear, en scille hia my in net spanne.

WILLEM, (*forheard.*)

Hwette? Dy in net spanne? Der seil ik hoopje ik foar weitsje. Ik ha dy altîd mei rie en die bystien, en nou seil ik dy moarn in plan bikend meitsje, dat ik al in dei of hwet in 'e holle hawn ha, mar dat *alles*: ek de saek, dy 't wy langlêsten in 't boatsje forspritsen ha, ta 'n goed ein bringe kin.

*Hy siongt:*Wise: *Daar kwam laatst een meisje van Schevening aan.*

Maryke leau siker ik stean dy to hân,
 Tink om dîn eare en bliuw in dîn stân,
 O, folgje dîn hert
 En dwaen sa 't biheart,
 Hwetst' den ek dochste, it rout dy nea net.

MARYKE.

Ja, Willem! ik sîkje ek jimmer dîn rie,
 Dy my in 't libben sa wolkom faek wier.

Ja, leau dou mar fry,
 Ik tink wol om dy;
 Hwet er ek forfalt, wy steane elkoar by.

Togearre.

Wy driouken sa aerdich it marke wol oer,
 Wy dielden yet jimmer it swiet en it sûr,
 Wy wieren sa bly
 Sa froalik en fry,
 As 't wintsje ûs waeide oer de weachjes in ly.
 Wy teagen sa faken de fjilden wol oer,
 Wy dielden yet jimmer it swiet en it sûr,
 Sa rom en sa bly,
 Sa froalik en fry,
 In lieafjend petear mei hwet grapkes der by.

TRÊDE TOANEEL.

DE FOARIGEN, STAMSMA.

*(Hy komt forheard op, skurt mei
 beide hânden in 'e bûsen om en
 rint mei feart op 'e waitobbe ta.)*

STAMSMA, *(fen 'e wîse.)*

Divel Willem! nou is 't in boel hear! Mîn hiele

brievetas nei de moanne! Scoe 'k him hjir jister-
jûne mei al dy gekheid net forspile ha?

WILLEM.

Den scil er der yet wol lidze. Mar binn' je derom
sa fen 'e set, en dat in man, dy jimmer fen »Lit
mar waye" siongt? Sit er den fol munt- en bank-
biljetten?

STAMSMA.

Och God! né. Dy ha 'k yet nea onder mîn bi-
hear hawn en de brievetas wit net iens, dat er
sokke dingen bisteane. Né, mar der sitte pompie-
pieren in fen greater oanbilang, dy 't mei gjin jild
to biteljen binne. 't Is divelsk!

MARYKE.

Ik hâld 't er foar, Stamsma, dat dat ding fol minne-
brieven en lieave portretten sit, dêr út Hollân of-
komstich, hwent hwet bilangrike pompieren scoe
in studint oars onder him birêstende ha, wer 't
er him sa om oanstelt?

STAMSMA, (*forheard.*)

Dy frouliu, net? Altîd allike kweatinkend. Né

Maryke (*hy giet nei har ta en leit har de hân om 'e skouders*) dit sids ik, en dat ha 'k altîd sein:

(*siongende en donsjenje, mar net wîld.*)

Wij hebben malkaâr,

Wij hebben malkaâr,

Wij hebben malkaâr zoo lief!

(*Har smûk oansjende.*)

Is 't sa net Mary? En den:

(*as foaren,*)

Wij krijgen malkaâr,

Wij krijgen malkaâr,

Wij krijgen malkaâr nou gauw!

(*Troch de âldbaes oerrompele
nimme Stamsma en Willem
in alle haest de flecht.*)

FIERDE TOANEEL.

MARYKE, SIOUKE.

SIOUKE, (*mei in lange wrakke hoed op,
in âlderwetsk klinkebaitsje
oan, hwet brommerich.*)

Jimme mem hat sein, aste ek ris in 'e hûs
kaemste. Min heart ef sjocht dy tsjinwirdich net.

MARYKE, (*in 't foartgean.*)

Gjin wonder, siker. Jou binne ek sa doaf as in snip, en in 'e hûs is net folle heil to bilibjen.

SIOUKE.

Hwet seiste?

MARYKE, (*torechkommende, lúder.*)

Ik sei, ik scil 'dalik hinne gean.

(*Hia pakt hwet gûd op en giet, wílts Siouke de tsjûsery neisiocht.*)

FIFTE TOANEEL.

SIOUKE, (*allinne.*)

Dat fanke strúnt hjir sa'n hiele dei mar efter om. Der is fêst wer hwet geande. Mar dy jachtery, dy scil ophâlde, dat scil er. Ik wol ris sjen, as ik dy Stamsma, dy keale jakhals hjir ek fen 't hiem keare kin. 't Is en bliuwt my mar onbegriplik ho 't mîn wif yet safier weirinne kin mei sa'n lichte fûgel, en den wol hia wrichtich ek yet ha, dat dy freamde kwast maye mar boaskje scil mei Mary. Ho

kryt hia 't in 'e kop! Dy sucht nei greatheid! dy sucht nei greatheid! jonge, jonge, dy wol der tsjin-wirdich sa in! 't Bern moat en man ha fen oansjen seit se, jawol! moaye liu fen oansjen, dy 't hiar âlders kaptael der troch jeye. Ja, dat hiet nou foarûtgong en biskaving in ûs dagen. Hjar in ûs dorp ek, jawol! der is 't ek allegearre sok spil. — 't Is my in moaye foarûtgong as er in »sûphûske" foroare wirdt in in herberge mei in »biljard royal;" — as in Dominy sîn steek ofsmît en moarns trou nei »de Foarûtgong" trapet om sîn moarsbittertsje; — as de bakkers hiar brea net sa krekt mear hoeve ôf te weagen; — as er hwet minder keallen slûke en hwet mear proces-verbalen makke wirde ta bate fen de skatkiste, jawol! in moaye foarûtgong! In moaye foarûtgong, as er frywillige skuteryen op 'e lappen komme, mei heitelâns lieafde en heldenfiur in 't lif sa 't se beare, jawol! In sterke foarûtgong as » de heilige dienaar van 't evangelie" sneins in ûre korter preket en Brand Simmenga, de kastelein, fen »de Foarûtgong" sîn liochten fen 'e gelachkeamer dy jûns in ûre letter ûtdocht. In diûre foarûtgong as er doarwarders, saekwarnimmers, advekat en notarissen op in pleats tasetten komme, jawol! »om te waken voor het heilig recht van des-zelfs inwoners;" — as er twaris safolle fjildwachters

en tryeris safolle nachtwachten oansteld wirde, jawol! *ter wille van de algemeene veiligheid*; wol in moaye foarûtgong!

En den dy forliochting en biskaving, jonge jonge, hwet in moaye biskaving, as de dîkarbeiders út kleare bileefdens op hiar skeppen hingjen geane, sa gau as se hwet in 'e fjirte oankommen siogge, om in pleats fen it âlde frîske »goendei jimme" in friûnlik »*goeden dag heeren*" klear to meitsjen, — in diûre biskaving as de boeredochters, dy 't alear mei skieppegrouen skealken en korte rokjes, mei bleate earmen en op klompen it dorp instormjen kamen, nou parearje mei *blousen* en *sleepjaponnen*, *manchetten* en »*laarsjes met hooge hakken*," wer se hast net op stean kinne, jawol! In sterke biskaving, as de bern les krye in de moderne wîtenskippen en mei toalfjier, as se de skoalle forlitte, mear fen Australië witte as fen ûs egen lân en better de ure kenne, werop van Speyk in 'e loft fleach, as hiar egen geboartedei, of dy fen hiar neibisteanden.

SEXTE TOANEEL.

SIOUKE, STAMSMA.

(*Stamsma as Joad mei in bihindich bocheltsje en ien fen 'e jasmouwen los delhingjende.*)

Hy siongt.

Goehjen morje, goehjen morje, goehjen morje,
alte heer!

SIOUKE.

Hèè.

STAMSMA.

Ken je Mozes, ken je Mozes, ken je Mozes dan niet meer?

SIOUKE, (*hirder en neyerkommende.*)

Hèè.

STAMSMA.

Mozes Nathan, Mozes Nathan, Mozes Nathan, zoo
je ziet.

SIOUKE, (*lûder en neyerkommende, as foaren.*)

STAMSMA.

Om naghosie, om naghosie, om naghosie — heb je niet?

SIOUKE, (*as foaren.*)

STAMSMA.

Sjorum, sjorum, sjorum magaaye,
Valt er niks te sjaggele?
Zeg poertje, valt er niet?

SIOUKE., (*hils.*)

Ik ha gjin naghosie. Meitsje mar, datste hjir wei komste. 't Libbet hjir fen poepen en smousen. Allegearre om ûs to rûpeljen. Hwet dogge jimme hjir? Gean nei jimme egen kwartier.

STAMSMA.

Een eige kwartier? Een eige kwartier? We hebbe geen eige kwartier. Honze natie is komme staan verstrooid en verstote te worde, over de gansje aarde, toen die leelike Gooijen Palestine binne komme staan te neme, en die veryloekte Tirken Jerisselem hebbe genomme. Hen wat motte wij nou?

SIOUKE.

Hèè.

STAMSMA.

Hik zeg, wat hasse we nou motte, (*seافت*) âld giergert?

SIOUKE.

Dat jimm' er oan moatte? Wis en wrachtich; hwet oars! As wieren jimme yet helte tayer. Mienste dat jimme safolle better binne?

STAMSMA.

Hik zeg niet, has tot wij zooveel peter pinne; hik pen zelfs veel minder, want hik heb min heene harm komme staan verlies'.

SIOUKE.

In moaye stânfries. In echte smous biste. Hwet scoeste prate.

STAMSMA.

Dy snaek net. (Lûder) Poer, je verstaat mij niet. Hik zeg as tat hik min heene harm pen komme staan te verlieze.

SIOUKE.

O, so, just, ja. En dou hieste dat ding op 'e rêch lieaver forlern, héé?

STAMSMA, (*him de rêch takearende.*)

Nheen, tat his het gebergte Ararat, waar Noach van weet to praat. Tat his min heiligdom has hij maar haltijd vol goue dukaten zat, weetje. (*Suniger.*) En

as er fol bankjes siet, den hoefde ik gjin moaye praet-sjes to meitsjen om dîn dochter er ôf to swikken.

SIOUKE.

Hèè.

STAMSMA.

Hik zeg, has tat hik van Hamsterdam pen gekomme.

SIOUKE.

En hwet scoe dat?

STAMSMA.

Wat tot zou? Tat zou zooveel, has tat hik kennis heb legge staan te make met je haanstaanden schoon-zoon, (*suniger*) dy er skielik mei dîn moaye rîks-daelders op ôf giet.

SIOUKE.

So, jawol! lik siket lik. In moaye eare, dy to kennen!

STAMSMA.

Nah! hik zeg, has tat het hen knappe jongen his en tat hij wel hoptong hin de wereld zal legge staan te make. Gaat huwe dochter, has hik vrage mag, meê naar Hamsterdam te wone?

SIOUKE.

Min dochter? Hwet scoe dat?

STAMSMA.

Wat tat zou? (*Suniger.*) Dat ik dat graech sjen scoe om er mei dîn âlde Russen op ôf to gean.

SIOUKE.

Hwatte?

STAMSMA.

Tat ik tot graech zien zou, homdat ik den heer Stamsma ken hals hen sjoviale jonge, die bij de geheele stad rijkelijk krediet heeft. — (*fen siden.*) *Nou scil 't wol better wirde.*

SIOUKE.

As in sjovele jonge, dy by de hiele stêd riklik in 't krît stiet; jawol, dat haste sa slim net bigrepen, sa 'n man is 't. Mar dat hoefst dou ûs hjir net to fortellen; dat witte wy wol.

STAMSMA.

Divelsk! Scoe 'k my hjir sels de glêsen ek yet ris in slaen kinne? Dy doave kwartel is liep, hear?

SÂNDE TOANEEL.

SIOUKE, STAMSMA, KÉ.

KÉ.

Boer, der is ien dy 't jou sprekke wol.

SIOUKE.

Ja, dat is ien, dy 't my in 'e nekke skoppe wol.
Jochem Oebeles is er.

STAMSMA, (*fen siden.*)

't Wirdt nacht, hear!

SIOUKE.

O, so, just, ja, hâld dou dy joad den mar efkes
in 't each. Dy hat leauw 'k net folle goeds in 't sin.
(*Hy giet.*)

ACHSTE TOANEEL.

STAMSMA, .KÉ.

(*Stamsma fliucht op Ké oan, slacht de hânden om har ta en donset mei har it toaneel lâns siongende:*

Dat gaat naar de bosch toe, zoete, enz.

Ké sjocht Willem dy op 'e lúster stiet en skreaut:)
»Willem! O Heare, Willem help!» enz. *Willem pakt Stamsma beet, werop disse him ontmaskert.*

KÉ, (*de hânden in elkoar slaende.*)

Jandorie, Stamsma!

STAMSMA, (*Treurich siongende:*)

De kans is nu verkeken, En zij komt nooit weerom, enz.

WILLEM, (*laitsjende tsjin Stamsma.*)

Dy âld rô't, net? Dy is jou dôch to slim wêst, Stamsma! As jy dat foarût witten hieden?

KÉ, (*tsjin Willem.*)

Hwet is er oan?

STAMSMA, (*dy gjin acht jowt op Ké.*)

As ik dat foarût witten hie? Dou kenst' ek moai. As de Fransken foarût witten hieden, dat hia sa

fen 'e bok droame scild hieden, den scoeden hia ek wol thûs bleauwn wêse. Ik sids: *Die niet waagt, die niet wint, en frisch gewaagd is half gewonnen.*

WILLEM.

Mar hjir den »half verloren.” Lîkwol, jou binn' 't allinne net. Pieter fen hjir nêst, hat him mei sîn »frisch gewaagd”, ek al likk in 'e fingers snie'n, do 't er forline maye sa rimpen dat kekene famke troude, dat »krûdsje roer my net,” dat min nou mei gjin tange oantaeste scoe.

KÉ, (*kryt Willem ongedildich by de earm.*)

Hwet is er den dochs oan, ju?

STAMSMA, (*tsjocht sîn freamd pakje út.*)

WILLEM.

Ei, Stamsma scoe 'd âldboer ris louterje of er sîn Maryke ek yet ris in 'e wacht slepe koe. Dat hien' we togearre sa oerlein.

KÉ

Ho oerlein?

WILLEM.

Sa in dat Joade-tenue. 'k Ha den alderstomst lake. (*tsjin Stamsma.*) Ik tochte wrachtig earst, hy smît jou de doar út, Stamsma.

STAMSMA, (*Wer in 'e rige.*)

't Wier er wrachtig by ôf. Ik sids dy, dat dy âlde St. Felten liep is. Ik ha my egentlik al dûvelsk forsind... »Maar daarom niet getreurd.» — 'k Hat net mei *him* mar mei *sîn dochter* to dwaen. — En as dy stomme sûch fen in Oebele, dat onbegriplik mispunt er mar net mei striken giet, den mei 't yet hinne bruiye. Moast ik foar sa. 'n »misgeboorte» onderdwaen, den scoe 'k me lieaver hwet stiennen om 'e hals bine en sîkje mîn fortûn by de wetterrotten in 'e poel.

Oebele sûch moat in 'e lichte,
't Giet den Willem sa 't it giet;
Moast ik foar sa 'n stumpert swichte,
'k Sids dat 'k my lieaver hingje liet.

WILLEM.

Ienkear hâ we koalom in 'e lichte hawn in 'e waitobbe. Mar do is er gau wer boppe kaem.

KÉ, (*ek op 'e lichte fen 'e saek.*)

En wol ik jimme nou ris hwet sidze? — Hy giet wer in 'e lichte. 'k Wit er mear fen as jimme, al ho 'n bitsje »notitie» jimme ek fen my nimme.

STAMSMA, (*froalik.*)

Notitie fen dy nimme? Ho folle woste? 't Komt

my op in bitsje net oan. (*Hy springt wer mei har roan b. f. siongende: Ik en mijn oude vrouw, enz.*

KÉ, (*nysgierrich.*)

Hâld op, Stamsma! Hwet skeelt jou to maltierjen. 'k Scil jou gewichtich nys fortelle, lit my den ek los.

STAMSMA, (*forheard, har loslittende.*)

So, hwet den?

KÉ, (*froalik glimkjende.*)

Jou kinne mar sionge:

De kans is niet verkeken
En zij komt wel weerom.
En zij komt wel weerom!

STAMSMA, (*belangstellend.*)

Wrachtich! Haste tiding fen Mary? In briefke?

KÉ

Né, mar Willem pas op! Dou scilste swye hear!

STAMSMA.

Willem kin swye as en dea poep. Fortel op mar

WILLEM.

Ja, ik scil er gjin wird fen kikke.

KÉ, (*gewichtich.*)

Nou, ûs boer en frou lidze maye de saken del,
en Mary scil troue.

WILLEM EN STAMSMA, (*forwûndere.*)

Mary troue? Maye?

KÉ.

Ja wier; 'k ha de frou en Mary bestrûnd. Hia
wieren in 'e keamer en ik wier op 'e linnensouder —
Oebele krige er raer hwet lâns fen 'e frou en jou,
Stamsma, ha wol aerdich hwet blomkes hawn.

STAMSMA.

Hwetste seiste! Wel stom! den scille de doarren
fen 't paredis yet ris foar my iepen set wirde?

Lit den waye, waye, waye!

O, ik scil yet grif en fest

Kening kraye, kraye, kraye!

Hjir oer 't âlde Russenêst.

Nou, dit beloaf ik jimme, as ik hjir maye mei
de scepter in 'e hân »victoria» kraye kin, den scille
wy hjir in roane wike mei enoar pret hâlde, en as

jimme er den sin oan ha, den kinne jimme op kosten fen 'e steat in pleisierreiske mei ûs nei Hollân dwaen. — Mar sjoch! as jimme my nou ek yet ris in hantsje helpe kinne, »vele kleintjes maken één groote" sei 't wifke en do troude se in lîtse kreupele snider; alle bitsjes helpe, ôf — en oanrieden kin folle dwaen. My hwet forheffe en Oebele hwet leech lidze, jonge, den is er gjin fuiltsje oan 'e lott!

Hia sionge.

Wîse: *Als iemand verre reizen doet.*

Wy hâlde jimmer goede moed,
Den ken 't ûs net ontsjitte;
Den komt op 't ein de rekken goed,
Wy gean' it lok to miette.

Ienkear seil w' ûs *den formeitsje* (3 kear) 't kin net mis,
Mei Siouke sîn Russen, ja, dat is wis.

Wy moatte mar sa folle as 't kin,
Dy âlde stumpert troaye.
O, ja, ik wit er alles fen,
Den kom *ik* op 'e kroaye.

Oebele sûch dy *moat den wike*, (3 kear) ja, meispoed,
Wy hâlde mei elkoaren mar goede moed.

Maryke bern is fjirst to goed,
Om mei sa 'n koal to trouen.

Wy
It
Iendr
Hwer

It
fel h
onden
't too
letter

Jt
folle
goed
't er
to b
holle

Wy witte, ja, mar al to goed,

It kaem har fêst to rouen.

Iendracht seil ûs *kreftich meitsje* (3 kear) dat 's in wet,

Hwer iendracht bistoe, der mislearre it nea net.

It girdin falt.

TREDDE BEDRIUW.

It Toaneel is in deftige binnenkeamer. Foar de tafel hinget in soart tapit, sa dat de taskouers der net onder sjen kinne, of er is in iepening in 'e grûnd fen 't toaneel of in ien fen de skermen, hwerût Willem letter onforwacht to foarskîn komt.

EARSTE TOANEEL.

MARYKE, *allinne* (kreas forklaid.)

Jûnd seil de bûter jild jilde en de saek dy 't safolle lêst en onrêst hjir in 'e hûs brocht hat, foar goed ta 'n ein komme. — Us heit tinkt it doel, hwer 't er sa lang en kreftich for îvere hat, disse jûnd to berikken. Mem mient de saek, dy 't har safolle hollebrekken kostte hat, disse jûnd ta in lokkich ein

to bringen. Oebele mîn sibbe fryer, scil disse jûnd om mear as ien reden alhiel in 'e wolken wêse, en Stamsma, dy jolige jongehear, siongt nou wis al út sîn macht: » *Wat is 't vooruitzicht schoon!*” — Och! ho ringen scil dy sinne fen blîde hope for har alle gear ondergean, as de ûtkomste fen Willem sîn rieder is. Fiouer rotten reitsje er sa in *ien* falle, sei er, do 't er my sîn plan iepen lei en siker it is sa.

Jimme moatte witte, heit en mem wieren in 'e leste tiden beide allike friûndlik tsjin my en ik tsjin har. Faker as ienkear wirde er praet oer Maye, it boarkjen opjaen en den fen sels ek oer trouen. Mem, dy wol wiste, dat ik Stamsma *as fryer* fier de foarkar joech boppe Oebele, jeusele jimmer tsjin heit, dat er him net mei mîn fryery bemoeye, en my mîn egen gong gean litte moast. Hwerom, dat bigripe jimme. — Do nou ûs heit to mûk en in fortrouen mei my oer Oebele begûn en ik sei, dat ik him as *man* fier boppe Stamsma stelde, do sei er hiel seaft tsjin mem: » *Nou Simkjen, ik leau ek, dat it bêst is, dat we Mary har egen gong gean litte en har net twinge ta in houlik, den ha wy ûs letter ek neat to forwiten.*

En nou scille Oebele en Stamsma op mîn forlangen hjir disse jûnd oan hûs komme en scil ik in bislis-

sende
Wille

hin
oa
me
m

sende kar dwaen. 't Scil my ris ny dwaen hwet tiding
Willem meibringt fen dy beide mannen.

GARDE TOANEEL.

MARYKE, WILLEM.

WILLEM *siongt.*

'k Romje op gjin greatheid, jild of stân,
Dy m' oeral 't heechste set.
Ik romje op deugd en sîn forstân,
Mary, sids, is 't sa net?

MARYKE.

Ik wol gjin greatheid, jild of stân,
Och né, dy wol ik net;
'k Wol lieafde mei in sîn forstân,
Sids, Willem, leauste it net?

WILLEM, (*froalik.*)

Jonge, hwet wier de jongehear in 't skik, do 't ik
him it complement brocht fen dy en as er hjir jûn
oan hûs komme woe. En do 't ik him ek allegearre
mei kleuren ûtlein hie, dat it de âld baes sîn bestel
mei wier, do wier er alhiel in 'e wolken. »Jonge,»

sei er, »scil er in greate forsoening pleats ha? Den bin 'k er út, hear!» — En do 't ik him op 't lest sei, datstou in beslissende kar dwaen scoeste disse jûnd, do sprong er hast oan 'e souder ta en woe my mei alle geweld op in »fijne flesch" traktearje, sidzende: it kin wol lye jû, âld Siouke moat doch alles bitelje.

MARYKE.

Scoe 't ek to erg wirde kinne? Op 't slimst....

WILLEM.

Praet my net fen to slim. De jongehear hat wol freamder batailles mei bywenne en sa faek al mei sok wetter foar de dokter west. Lit dat mar op my oankomme.

MARYKE.

Dou praetst er goed oer. Mar ik moat mei dat en al de kastanjes út it fiûr helje.

WILLEM, (*har blier oansjende.*)

Der kryst dîn lean ek foar.

MARYKE.

Mar sids 'ris, hwet sei Oebele wol?

WILLEM.

Oebele sei, hy scoe jûnd *stetlich* komme, en 't die

him neat ny, dat de saken sa roanen. Jimme heit hie 't him salang al blike litten, dat hy de boppetoan wol hâlde scoe. — »Hia moasten wol ta my komme,» sei er hiel permantich, »hwent hwer scoeden hia oars hiar gelikens hjir fûn ha?» Sin âlden wieren ek wakker op dré mei 't boadskip; en ik fælde wol, dat hia de rekken al klear hieden en wis fen de saek wieren, en dat Oebele yet mar efkes hinne moast om it »*voldaan*» onder de rekkening to setten.

MARYKE.

Dou haste fêst neat ûtlitten, wol?

WILLEM.

De divel né. — De liu, dy 't har sels sa *verhoogd* ha, de iene mei jild en d' oare mei greatheid, dy meye wol ris goed *vernederd* wirde. —

't Scil my al ris ny dwaen, ho dy kat út 'e beam komme scil. Wel, hwet scille dy beide kandidaten, dy hjir nou jûnd op berop preekje scille, freamd troch 't hier sjen, as gjin *harten* mar *skoppen* aes troef wirdt.

MARYKE.

Mar divel, Willem! kinne wy ûs tid hjir ek yet forbabbelje? 't Scil by achten wêse.

WILLEM, (*hy sjocht op 't horloasje.*)

Ja, wrachtich. 't Wirdt heech tîd om ôf to sakjen. Kom oan!

(*Hia geane siongende hinne.
Willem mei de hân om har ta.*)

TREDDE TOANEEL.

SIOUKE, SIMKJEN.

(*De âlde liu komme út tsjerke,
Simkjen ontdocht har fen it
ien en oar en giet dêrnei
tsjinoer Sioukeboer sitten.*)

SIOUKE.

Ik bin mar bly, dat wy wer thûs binne. 't Is egentlik ek to dom, dat ik yet sa trou nei tsjerke gean. Ik kin er neat fen meinimme, sa staf bin 'k tsjinwirdich.

SIMKJEN.

Sok staf wêsen en stók doaf wêsen, mîn goede man, komt al wakker op ien en 't selde út.

SIOUKE.

Hwet sidse jy?

SIMKJEN, (*lúder.*)

Ik sids, dat liu, dy goed heare kinne, der wol oan ha, om hwet fen hiar prekers mei to nimmen.

SIOUKE.

O, jawol! dou woeste sidze, dat er hioeddeys tofolle nei de pronk en de pracht sioen wirdt. Jawol! as de frouliu út 'e tsjerke komme, den is 't oan 'e kofjetafel al gau: »dy hie sa 'n pakjen oan, dy hie *dit* en in oar wer *dat* nys.» Jawol, dou haste it by de riuchte ein. Oer de preek wirdt lieafst net wer praet, en as er al oer praet wirdt, kryt dominy in stek, dat er of to âlder- of to nyerwetsk is. — Foaral dy modelear-liu, dy ha altîd de bek in beide hannen.

SIMKJEN.

Jou prate altîd fen modelear; dat is mis, jou miene fêst de moderne lear.

SIOUKJE.

»Né, ik mien de lear, dy mei de mode op en ôf giet, hioed sa en moarn sa. De lear fen Stamsma en sîn gelikens seil ik mar sidze. — (*Hy hat onder-*

wilen it almanak út it laed socht en der in ombledde.)
 Binne ús skiep de — — net onder de raem wêst,
 Sim? Of wier it — — (*Hy betinkt him en studear-*
ret fjirder.

SIMKJEN, (*docht as se him net heard hat.*)

Stamsma hat deroer fêst ris mei him oan 't rede-
 nearjen west, en fen sels, hwet fen Stamsma komt
 dat doocht net, al is 't ek nog sa goed. Mar dat
 scil wol foroarje, as hy mar earst ris in ús famlje op-
 nomd wirdt. Den scille wy jou mei enoar wol op 'e hichte
 krye mîn goeye man. Den scil dat stive âlderwetske
 der wol hwet of gean en de seden en manearen in
 alles wol hwet biskaefder wirde. Siker, it is in grîs ho
 onbiskoft en dom folle fen dat boerefolk yet is. Lêsen,
 der wirdt nea om tocht. Op sîn bêst wirdt de krante ris
 neisioen en hwet in 't almanak ombledde om ris to
 witten, ho 't mei 't beastejongjen en mei de kwartieren
 fen 'e moane stiet, en of er winters ek froast of snie
 to wachtsjen is.

Mar hwer scoe Maryke bliuwe? — Maryke! . . .

FJIRDE TOANEEL.

DE FOARIGEN, MARYKE.

MARYKE.

Hwet is 't, mem?

SIMKJEN.

Neat. Mar jou moatte hjir bliuwe. As dy feinten komme, tsjinje jou hjir to wêsen. Ha jou jy nou goed bired?

MARYKE.

Ja wis, ha 'k dat. Mar ik bin net fen sins in ienen mar to beslissen. Hia moatte my earst min takomst 'ris iepen lidze dy 't my by har to wachtsjen stiet.

SIMKJEN.

Der ha 'k neat tsjin. It giet foar hiel jou libben. Leau mar, as 't mannich pear yet ris fry stoe, dat er folle bannen forbritsen wurde scoene.

FIFTE TOANEEL.

DE FOARIGEN, STAMSMA.

STAMSMA, (*deftich klaid jowt har alle-
gear' de hân; Siouke nimt
net folle notitie fen him.*)

Goe 'n avond! frou Jelgersma, ho giet it? (*Hia giet opstean.*) Maryke, hwet seiste liea, ha 'k net goed op 'e tid past. Ja, fanke, (*Hy ait har efkes en sjocht*

har smûk oan.) En jou ek yet wolfarrend, âlde baes?
*(Maryke set in stoel for him
 del nêst har mem.)*

SIMKJEN, *(tsjin Stamsma.)*

Nou is 't den dôch einliks sa fier komd, Stamsma,
 dat de saek for goed in ein nimme scil.

STAMSMA.

'k Moat earlik bekenne, frou Jelgersma, dat ik sa'n
 ginstigen ôfrin sa ringen net forwachte hie. *(Hy goait,
 sîn eintsje cigaer wei.)*

SIMKJEN.

Kry jou Stamsma in pîpe, Maryke! *(Hia giet.)*
(tsjin Stamsma.)

Ja, jou moatte tinke, Stamsma, ik ha er mei
 alle kreft efter sitten. Jonge, ik ha sa pleitsje moat-
 ten om it sa fier to kryen.

STAMSMA.

Ja, dat begrîp ik. Oars hie 'k nea sa fier komd.
 De âlde baes liket yet net biuster op 't skik to
 wêsen. *(Hy sjocht nei him oer.)* Hy skînt al fry hwet
 op my tsjin to hawwen, en 'k ha him dôch nea in
 strie in 'e wei lein.

SIMKJEN, (*glimkjende.*)

Dat scil mei de tid wol wenne. As jou nou jûnd de oerwinning mar bihelje en der twîfelje ik net oan, hwent tink er om, dat ik op mîu iepenst west bin; dat scil strak bliken dwaen. — Mar mei 'k sa fry wêse jou efkes allinne to litten, Stamsma? (*Hia giet.*)

STAMSMA, (*knipt op 'e neil en stekt de âldboer de gek oan.*)

Dat scil ik him nou doch lappe, hêè! âlde jildwolf, al ho stou it sûr oan my haste. — En hwet scil dy Oebele-sûch freamd opharkje, as *ik* moarn *fiat* roppe kin. (*Hy lûstert, hwent min heart hwa praten.*) Mar îs dat Oebele sîn lûd net? — As min oer de divel praet, skînt er mar net fier ôf to wêsen. — Scoe er wrachtich al fen 'e moard heard ha?

SEXTTE TOANEEL.

SIOUKE, STAMSMA, OEBELE.

OEBELE, (*în 'e doar. Hy en Stamsma sjen elkoar op en del oan.*)

STAMSMA, (*gekoanstekkend.*)

Nou, Oebele, meitsje dy mar gau wer út 'e foetten en sids tsjin jimme mem dat it *mis* is. De groetenis

OEBELE.

Gean dou nei jimme mem en sids dat. Ik bin hjir jûnd forsocht, en dou kinste Mary mar neisjen, greate lawaemakker!

SIOUKE, (*fornimt Oebele; hiel foarkommend.*)

Bist der al jonge? Kom gean gau sitten.

(*Hy set Oebele in stoel nêst sîn egen.*)

SAUNDE TOANEEL.

DE FOARIGEN, MARYKE, SIMKJEN.

(*Maryke jowt elts in pîpe. Simkjen set in fles wîn mei tabehearren op 'e tafel. Simkjen giet derop sitten nêst Stam-sma. — De boer en Oebele oan d' iene, de frou en Stam-sma oan d' oare kant fen 'e tafel hat wakker drok. Mary rint ôf en oan.*)

OEBELE, (*tsjin Siouke.*)

Us sûch hat jerjister onder de bear wêst by Lolke Kjellestirt op 'e Langelille.

SIOUKE.

Hê?

OEBELE, (*lûder.*)

Us sûch hat jerjister, ensf.

*(De frou en Stamsma laeitsje
om disse freamde útfal.)*

SIOUKE.

O, so, jawol. Is dat net in Chineeske bear? Dat hat, mien ik, langlesten in 'e krante stien. Of wier 't Amerikaensk ras?

OEBELE.

Lolke sei, hy wier fen Hongaerske komôf.

SIOUKE.

Jawol, dat miende ik al, mar ik wol leauwe Oebele, dat dat freamde skai gjin foartgong nimme scil. 't Is wer sa'n nygheid, der 't me in 't earst tige heech mei weirint, mar dy ringen hinne giet, sa 't er komt is. 't Docht my biustere ny dat jimme heit der sa mei op hawwe ken!

OEBELE.

Jou moatte witte Siouke, dat we alle jierren wer oan in gruweliken lest hawwe fen 'e baergesiekte — forline jier ha we in fjirtsjin dagen tid thrye

beste hearstbiggen en in skoander ald such deroan forlern en nou kaem Tsjalke dongskipper okkerdeis to uses — jou witte wol, dy 't by groue Greal't fen 'e Froaskepoalle wenne hat foar feint, hy moast omke sidze tsjin Wítse Sakes fen 't Leegein en sîn mem wier in folle sister fen Swobk, dy 't lang-
 lesten al hwet hiel rimpen trouwd is mei Jurjen Butendíks — nou dy Tsjalke dongskipper hat er ús fen opdien en dy seit mar by kris en kras dat dy Hongaeren gjin lest fen 'e siekte krye — sa binne wy der oankomt.

*(Stamsma is onderwilen oer-
 ein gien en hat Maryke hwet
 in 't ear flústere; Oebele hat
 er skean nei loert en scoe-
 jerne 't selde dwaen. It pe-
 tear fen Stamsma en de frou
 wier drok en fortrouwelik.)*

SIOUKE.

To Mary, komste nou ek hast in 'e rigel. — En skinke jou de romers fol, Sim; de saek moast foart-
 gong ha. Wit hwennear 't wy oars yet to koai komme. *(Hy set de hoed óf en giet oerein, tsjin Oe-
 bele en Stamsma.)* Ik kin jimme sidze, mannen,

dat jimme disse jûn hjir oan hûs komd binne, om in gewichtige saek ta in ein to bringen.

Salik as jimme wollicht heard ha, wolle wy maye ûs saken dellidze, om 't wy al in dei âlder wirde. Nou wol Mary it houliksboatsje mar instappe. Wy ha ûs âlderlike tastimming derta jown. — Wy wolle rûn en iepenhertig mei de saken foar 't liocht komme; dat is ommers Friske mode. *Mîn wif* hat jimmer jou wâl ophalden, Stamsma, en *ik* ha jimmer foar Oebele pleite. Mear as ien wier dit bikend, en mear as ien hat my ta ûs allergeoederbêst rêt, om Mary net ta in houlik to twingen, lik as dat in 'e greate wrâld faken bart, mar har in egen frye kar dwaen to litten. En dy scil disse jûn plaets ha; derta binne jimme hjir. Hiar forlangen moat ek ûs forlangen wêse. Kinne jimme dat goed fine?

STAMSMA.

Lang leve Jelgersma! Fryheid boppe al!

My tinkt op in byienkomst as disse, hwer de freugdewin foar ûs stiet, der past ek in froalik sin, lit ûs allegearre opstean en drinke en klinke ter eare fen Jelgersma!

KOAR.

Lang zal hij leven! Lang zal hij leven!

Lang zal hij leven in de gloria!

Victoria! Victoria!

Side, wide, wied, van bom sa sa, enz.

(Elts giet wer sitten en de romers wirde wer fol skonken.)

SIMKJEN, *(Is wer opstien.)*

Nou ha ik ek yet in wirdsje foarof to sidzen. In sa 'n gewichtige saek as disse moat men net to rimpen in bislût nimme. Dat scoe letter roue kinne. Dérom scoe 'k wol foarstelle dat Oebele sawol as Stamsma to neisteby de takomst iepen lidze, dy 't Maryke by har to wachtsjen stiet. — Ha jimme der hwet op tsjin?

STAMSMA, *en dernei al de oaren.*

Lang leve frou Jelgersma! *Koar:* Lang zal zij leven! Lang zal zij leven! ensf.

(Min giet wer sitten, de romers wirde wer fold en dêrnei giet Stamsma opstean.)

STAMSMA.

Ik wol dalik oan de winsk fen frou Jelgersma foldwaen. Sa lik as jimme bikend is, stean ik op it punt om to promofjerjen ta dokter in de geneas-, hiel- en forloskinst. De fortsjinsten fen en dokter hoef ik net út to spinnen. Elts wit hwet in dok-

tersrekening is. Der hoeft mar in bitsje opskreauw to wirden — om in heech totael to kryen. In pear forkearde magen en in rottich skonk jowe al in behoarlik înkomen en komt er maitids hwet koarts en hearstmis hwet kjeald by den is 't hielwol dokter to bliuwen. Fjirder wit ik dat de alde liu hiar ienigst dochter jerne ticht by har halde en omdat nou ûs dokter skielk foartgiet, sa wol ik, as 't is dat *ik* disse jûn de gelokkige wirde mei, om har en jimme to wille to wêsen mîn tinte hjir op slaen en in jimme midden bliuwe. Maryke kin mefrou wirde en hir as mefrou tsjinsje litte. Ik hab sein. (*gek-oanstekkend tsjin Oebele*) Oebele nou dou!

OEBELE, (*forlegen.*)

Us foarnimmen is, dat ik wol troue wol mei Maryke en as ik har trou, wol 'k nou mar sidze, den kin hia alle wiken mei my nei de wîkmerk gean, en as 't Joustermerke wirdt, wol ik nou mar ris foronderstelle, den . . . den . . . den . . .

STAMSMA, (*falt him in 'e reden, de oaren falle mei in.*)

Dat 's mooi gezeid, (*bis.*) Dat 's drommels mooi gezeid! Wat of die fent gezopen heeft. Dat hy zoo mooi gesproken heeft! Dat 's mooi gezeid, (*bis.*) Dat 's drommels mooi gezeid!

STAMSMA.

Hoerah! Lang leve Oebele Hip!

SIOUKE, (*mei de holle hwet oer de tafel.*)

Ik ha 't allegearre wol net riucht hearre kinnen om 't ik hwet staf bin; mar as ik it wol ha, den kin de saek foartgong nimme. Nou Maryke, nou is it wird oan dy, sprek dîn hert út en doch in beslissende kar, dy 't dy hoopje ik nea roue scil. Elts fen ûs scil him der mei forienigje

MARYKE.

Nei alles hwet ik sa foar en nei en ek disse jûn fen Oebele en fen Stamsma heard en forstien ha, bliu ik by mîn earst opfette plan. Ik kin jimme sadwaende in oprichtheid meidiele, dat dy jinge my it neiste oan 't herte leit, dy op dit eagenblik *it neist in mîn neibyeheid is.*

(*Stamsma skînt dit to wêsen. Hy en Simkjen binne alhiel in 'e wolken en fleane op Maryke ta. De boer en Oebele sjenne sûr.*)

STAMSMA, (*siongende en donsjenje.*)

Wij hebben malkaâr, Wij hebben malkaâr,
Wij hebben malkaâr nu toch.

(*Simkjen wol har ek lokwinskje.*)

MARYKE, (*mei klin.*)

Hou hwet, Stamsma! Jimme binne hwet al to forbarich. »Wy hebben malkaâr nog niet,» en dêrom kin ik jou lokwinsken yet net oannimme, mem! Ik forsîkje jimme wer pleats to nimmen.

STAMSMA, (*tîge forheard.*)

Hwet den? Ho is 't nou?

SIMKJEN, (*tîge forheard.*)

Hwet kinsten nou?

MARYKE.

Ik forsîkje jimme wer sitten to gean.

(*Oebele en Siouke begjinne ny libben to kryen.*)

MARYKE. (*kreftich.*)

Ik ha sein, dat ik dy jinge mîn hert en hân skinke wol, dy my op dit eagenblik de neiste is, en dat binne jou net, Stamsma.

OEBELE, (*ropt de boer mei kreft foar 't ear.*)
Ik bin 't wirden.

(*Siouke en Oebele fleane op har ta. Stamsma en Simkjen siogge elkoar forbûke oan.*)

MARYKE.

Hou, Oebele, jou binne hwet al to foarbarich, en ik kin jou lokwinsken yet net oannimme, heit. Ik ha sein, dat ik my oan dy jinge forbine woe, dy my op dat eagenblik de neiste wier en dat wieren jou net, Oebele. Ik ha graech, dat jim' wer sitten geane.

(*Stamsma en Simkjen kryje op ny hope.*)

SIOUKE, (*sjocht nei alle kanten rûn en wit net hwet er der oan hat.*)

Hé? Hwet nou?

OEBELE, (*Siouke foar 't ear.*)

Wy moatte wer sitten gean.

MARYKE, (*mei kreft.*)

»Tryeris is skippers riucht,» seit it sprekward, en derom seil ik yet ienkear mîn winsken herhelje. Oan dy jinge wol ik mîn hert en hân biede, dy op dit eagenblik it neist in mîn neibyheid is, en dat is...

WILLEM, (*rimpen út sîn skûlhoeke kom-
mende, ropt kreftich:*)

Willem!!! (*Hia fleane allegearre forskrikt oerein.*)
Victoria! de list is lokt! De festing is innomd. Sa
't ik hoopje mei frede. Forjow ûs, wy koeden net
oars.

(*Kort nei enoar.*)

OEBELE, (*wilst er op 'e tafel slacht.*)

Oplichtery! ik nim it onder getûgen!

SIOUKE, (*forheard Oebele oansjende.*)

Ho giet dat? Hwet nou?

SIMKJEN, (*skodhollet.*)

Freselik! freselik! Hwet in útkomste!

STAMSMA, (*mei beide hannen in 'e busen
klauende of in 't hier.*)

Verloren! Verloren!

(*Algemien stilsweyen. Elts in forsleinde halding.*)

Yet *ien* treast, Amerika is bihâlden — en dou
kinst er op sjen, greate Offe Knaesse!

OEBELE.

Eu dou kinst er nei rûke, greate lawaaimakker.

(*Oebele hat Stamsma hast al by de kladden, mar de ald-boer hald him tsjin en Simkjen komt er mei midden. Nei in algemien en lûd getsjantel onder en wer, hald Siouke op 't lêst it wird allinne.*)

Ho freamd en onforwacht disse útkomste ek wêse mei foar ús allegearre, my tinkt as we riucht troch sea en as Friesen ús wiriden trou bliuwe wolle, den meye we deroer nou gjin lêst meitsje. — 't Is wier dat er mei bline kaerten spile is, jawol! dat is sa, mar wier bliuwt it ek, dat lieafde list siket en wer twa honden fjuchtsje om en bonke, der rint de tredde faek mei hinne.

STAMSMA.

Der kenne we frede mei hawwe. Man en man en wird en wird. Frede boppe al! — My tinkt Willem hat disse jûn greater en romfoller oerwinning bihelle as de Prûsen by Sédan: hy hat net *ien*, mar fiouer partyen tagelik oerwûn, en dat in *ien* slach. En hy hat dêrby net in helske Napoleon, mar in lieafdefolle ingel finsen nomd. Ik fin de strîd in earlike strîd, en de oerwinning in earfolle oerwinning, en siong derom:

Wise: *Iô vivat.*

Mei blide sin, Mei blide sin

De glêsen fier omheech!

Dat 't jonge pear yet lang hjirmei

Mei wille tinkt oan disse dei,

Dat winskje wy, Dat winskje wy,

Lit klinke in lûd hoerah!

WILLEM EN MARYKE (*geane togearre nei de alde liu.*)

WILLEM.

Forjow ûs alde liu, dat Maryke en ik sa to mûk ta
ûs doel komt binne. Ek Oebele en Stamsma, nim it ûs
net kwea. Leau ûs, wy koeden net oars. Letter scil jim'
ien en oar dûdlik wirde. Op dit pas kinne we net
oars as skild bekenne en forjeffenis freegje. Wy
binne al boppe miette tankber dat de ofrin yet sa
ginstich opnomd wird troch jim' allegearre.

SIOUKE *en dêrnei* SIMKJEN, 't pear de hân jaende.

Ja bern! wy scille der frede mei ha. Wy winskje
jimme op dit pas mar folle lok op jimme libbenswei.

OEBELE EN STAMSMA, (*'t pear de hân jaende.*)

Dat jimme lang en lokkich mei enoar libje meye!

STAMSMA, (*hwet suniger.*)

En as 't ris safier komt, dat jim' in litse Siouke-
boer krye, den ôfskoue, man!

WILLÈM.

Wy thankje jimme allegearre foar de dielnimming.
En jimme âlde liu scille wy fen steun en treast wêse,
safolle as wy kinne. Stamsma en Oebele scille jim-
mer frjûndskip en gastfryheid in ûs wente fine.

STAMSMA.

Mei ik nou yet ris in wjirdsje sidze? Mar jonge
lit Ké hjir den earst ek komme.

KÉ.

Der bin 'k al. (*Hia winsket it jonge pear ek folle lok.*)

STAMSMA.

To fanke! Kom hjir nou mar nêst my in 'e rigel.
Mar stil, hear! — ik scil dichte:

Ik bin net hwet ik wêse moat,

Der skeelt hiel folle oan;

't Forstân, dat God my skonken hat,

Hat just min lok bidoarn.

'k Ha dêrmei op mîn libbenswei,

Gjin wiere deugden socht.

Forlieding hat my dei oan dei

Op sliuchter paden brocht;

Dertroch ha 'k lêst en onrêst fûn —

Mar 'k bin 't allinne net,

Ek Oebele, 'k sids it riucht en rûn,
 Lîk as in Fries biheart,
 Dou hast gjin riuchte wille hawn,
 Forachting wier dîn lot,
 't Ontbriek dy mar oan sûn forstân,
 Dêrtroch mislieding, spot.
 Hwet in my wol entwikk'le wier
 Dat slomre yet by dy,
 En nimmen fen ûs beiden wier
 Sa 't hearde. Leau my fry!
 Frou Jelgersma! O, ja, 't is wier,
 Dy sucht nei heger stân,
 Dy id'le pronk, dy id'le swier,
 Ontsiert de boerestân.
 Ienfaldich, nedrich, deugdsum, from,
 Dat bringt ûs achting oan,
 En jowt de wiere libbensblom,
 Tsjocht min hjir ienkear wei.
 Jou âlde baes, ek jou in wird,
 Jou mei it hearre of net,
 Wer jildsucht op 'e throane sit,
 Der fint me in klopjend hert;
 Der wirdt foar hûsgesin en steat,
 It wiere lok bidoarn,
 De flok, sawol fen lits as great,
 Dy bringt de jildsucht oan.

En 'k seil nou mar net fjirder gean,
 't *Kwea leant sîn master faek,*
En 't goede fînt altid sîn lean;
 Dat wier hjir mar de saek,
 Dy 'k dûdlik meitsje woe.
 Hwent sjoch! min wit it net,
 As 't yet ris nuttich wêse koe,
 Safolle better yet.

SIOUKE.

WISE: *De winter komt zijn afscheid brengen.*

Rîkdom, né, dou kinst net bringe,
 Hwet in minske nedich hat,
 Om in suver lok to smeitsjen,
 Rîkdom, né, dat kinstou net.

KOAR.

O, lit ús den, Safolle as 't kin,
Om suvre deugd, In wîsheid ejen:
Ta heil en sein fen 't minskebern!

OEBELE.

Domheid, ja, dy moat hjir wike,
 Wer forstân mei wîsheid komt.
 Domheid moast hiar seilen strike —
 Wisheid hat hiar pleats innomd.

KOAR.

*O, lit ús den, Safolle as 't kin,
Om sún forstan En wisheid sjen:
Ta heil en sein fen 't minskebern!*

SIMKJEN.

Greatheid mei in tiðlang blinke,
En forblinje it minskehert,
As gjin deugd en lieafde blinke,
Is 't de wiere greatheid net.

KOAP.

*O, lit ús den, Safolle as 't kin,
Om suvre deugd En lieafde sjen:
Ta heil en sein fen 't minskebern!*

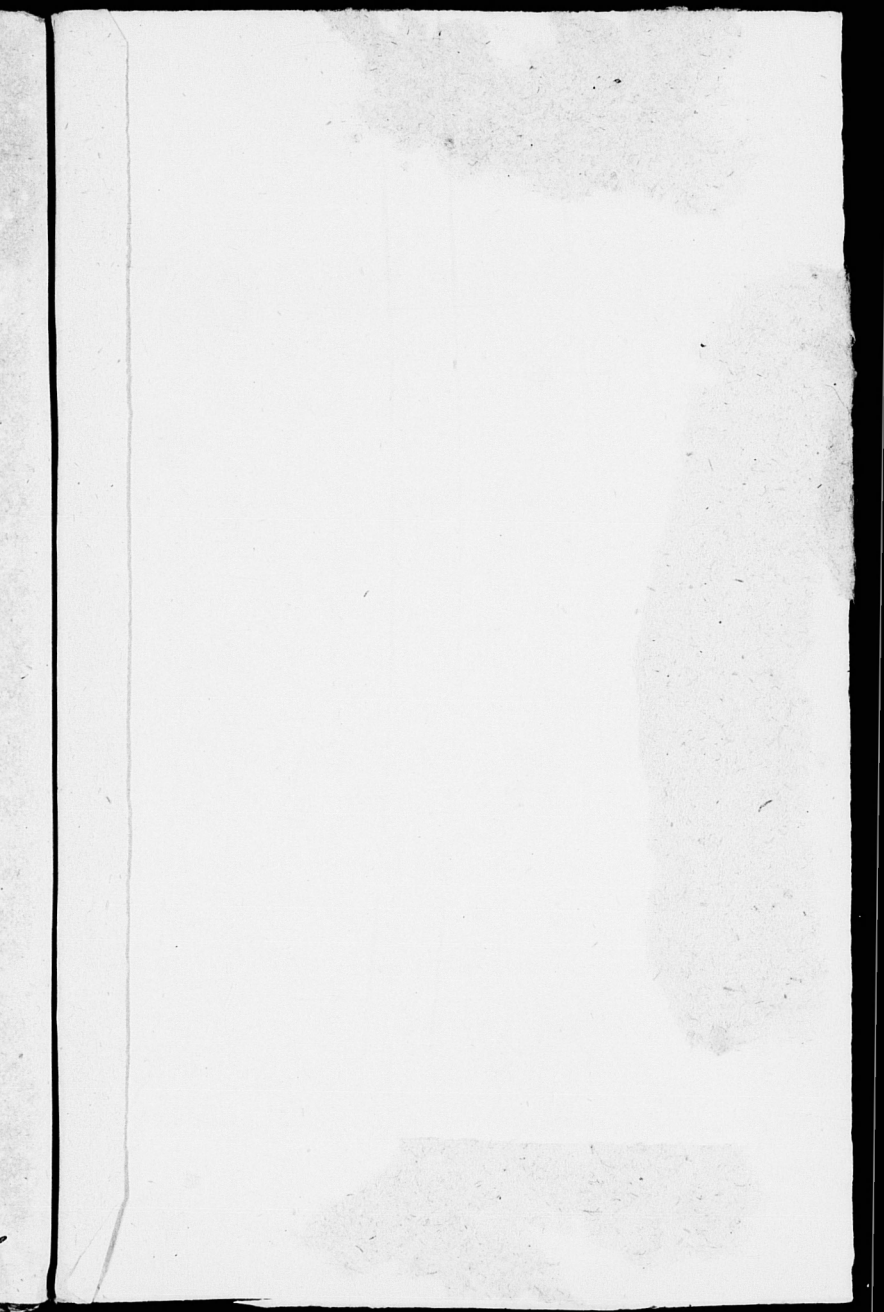
ALLEGARRE.

As w' allegear ús rollen spilen,
Sa 't folgens riucht en plicht biheart,
Den is op ierde nocht to finen,
Mar friûnen, och! dat dwaen wy net.
Wy geane faek, En, o, dat rout!
Net op it paed, Dat wille ús jowt:
Mar dat ús lêst en onrêst brouwt.

It ierdske toaneel troch God ús skonken,
En ek ús oanlids dy is goed,
As jimmer deugd en liefde blonken,
Den kamen folle dingen goed;

Wy fûnen den, Ja, buten miet!
Riu wille en nocht, Hjir op disse ierd'.
Dy nei in better wenpleats liedt.

út.

By alle boekforkeapers to kryen:

Heech oan en Smalbrêgge net ienris besile,

OF

IT MAT EARST OP 'T SLIMST EAR 'T BETTERJE KEN.

Blyspil mei sang in ien bedriuw. Troch de Skriuwer
fen *Floer Rotten in ien Falle.*

Priis 40 Cinten.

IN BUIKE OAN 'E HOULIKSHIMMEL

OF

Wer twa kibje ha meastal beide skild.

Blyspil mei sang in thrye bedriuen.

Priis 40 Cinten.

Yet inkelde exemplaren fen:

TWA GRAPPIGE STIKKEN.

FORHALEN UT 'E FRANSKE TID.

FRTZ REUTER neiforteld troch W. DYKSTRA.

286 Blêdsiden for **ien gûne.**